

DIOSCORIDIS

Acinos. Cap. L.

Acinos aut aconos à Græcis dicitur tenui siccoq; ramulo herba, ocimo similis, odorata, sed hirsutior: qua coronæ factitât, à nonnullis olitoribus colitur. Menses & aliu pota sistit. Illita panos ignemq; sacrum sanat.

Baccharis. Cap. L I.

Baccharis herba fructuosa, q in coronas additur: cuius folia aspera sunt, media violæ & verbasci magnitudine: caulis angulosus, cubiti altitudinem petes, aliquantulû asper, nò sine apêdicibus adnatis: flore purpureo, subalicante, odorato: radicib⁹ veratro nigro similibus, quib⁹ odor inest cinnamomoprimus. Asperû squalidûq; foliû amat. Radix i aqua decocta ruptis, vulsis, ex alto precipitatis, spiradi difficultati, salutaris. Itè diuturnæ tussi, & urinæ difficulti: menses pellit: cõtra serpentium morsus vtilissimè dat in vino. Recēs radix apposita, partû ex trahit: puerperis eius decoctû in deflesionib⁹ pdest in diaphanata vtiliter inferitur, iucundi odoris gratia. Folia, vtpote quæ adstringat, capitis dolorib⁹ illitu profunt: oculorum inflamationibus, mammis tumetibus, & partu, ægilopiis incipientibus, ignib⁹q;

Πρὶ Ἀκίνου. Κεφ. ν.

Ἀκίνος, ἢ ἄκονος, πῶς ὅστις λεπτοκαρφος, στεφανωματικὴν, περὶ πολλὰ ὠκίμα, διασπέρει δὲ καὶ ἐν ὧντος. παρ' ἐνίοις δὲ καὶ κητεὺ ἐται. ἴσῃσι δὲ κοιλίαν καὶ ἐμυλῶα πνοῶν φύγεθλὰ τε καὶ ἐρυσσιπλάτα κατὰ πλάσσειν ἰᾷται.

Πρὶ Βακχαρίως. Κεφ. νά.

Βακχαρίς βοτάνη ὅτ' ἐν ὧντος καὶ στεφανωματικὴν ἦς τὰ φύλλα τετραγέα, μέγεθος ἔχοντα μετὰ τὸ ἴσ καὶ φλόμου χαλκός ὃ γινώσκον, πύρεως τὸ ὕψος, ὑπόστραχες ἔχον περὶ φυλάδας ἀνθὶ δὲ ἐμπερεφρεα, ὑπόλευκα, ἐν ὧντος ῥίζαι δὲ ὁμοίαι ταῖς τοῦ μέλανος ἐλλεβορέου, οἰκίζαι τῇ ὁσμῇ κινὰ καὶ μύμω. φιλεῖ δὲ τετραγέα χερία καὶ ἐνικμα. Ταύτης ἡ ῥίζα ἐψηθεῖται ἐν ὕδατι, βοηθεῖ ἀσπασμασι, ῥήγμασι, πώμασι, δισπνοαῖς, βηχὶ χροῖα, δισουεία. ἄγει δὲ καὶ ἐμυλῶα καὶ θηροδύκτους χερσὶ σίμωσιν οὐδ' οἶνω δίδεται. περὶ δεῖσα δὲ μία τ' ἀπαλὼν ῥίζων, ἔλκει ἐμβρυα. ταῖς τελεχοῖς εἰς ἐγκάθισμα τὸ ἀφ' ἐλκμα αὐτῆς ἀρμόζει· καὶ εἰς διασπασματα χρῆσι μεύει, ἱκανὸν ἔχουσα πλεονάζει. τὰ δὲ φύλλα συππικνόντα κατὰ πλάσσειν ἰᾷται ὡφελεί κεφαλαλγίας, ὀφθαλμῶν φλεγμονῶν, καὶ αἰγίλωπα ἀργόμυον, καὶ μαστὸς ἐκ τόνων φλεγμονῶν, καὶ

καὶ ἐρυπηλάτα. ἔστι δὲ καὶ ὑ-
πνοπῆδος ἢ ἰσμή.

Πρὶ Πηγαῖα. Κεφ. νβ'
Πήγανον ὄρεον καὶ ἄρειον,
τὸ καὶ ἡμέτερον κηπευτὸ δειμύτε-
ρον καὶ ἄδειν πρὸς βρώσιν τὸ
δὲ κηπευτὸ ἐδωδιμώτερον τὸ
πρὸς τὰς συκῆς φυτόμυρον. Αμ-
φότερον δὲ καυστικὸν, θερμαντι-
κὸν, ἐλκωπτικὸν, οὐρετικὸν, ἐμμή-
νων ἀγωγόν, ἐδιόμυρον τε, καὶ πι-
νόμυρον, κοιλίαν ἰσώσιν. καὶ τῶν
φθαρτικῶν φαρμάκων ἔστιν αὖ-
τίδωτος, ὅσον ὀξύβλαφου τὸ σπέρ-
ματος πεπνυμένου ἐν οἴνῳ. καὶ πρὸς
βρωθέντα δὲ τὰ φύλλα καὶ ἐ-
αυτὸ, καὶ μετὰ χαρὸν βασιλι-
κὸν καὶ σύκων ξηρῶν, ἀποκατα-
καθίστησι τὰ συνάσματα. καὶ πρὸς
ἐρπετὰ ἀρμόζει ὁμοίως λαμβά-
νόμενον. ῥονίω τε σθένισιν ἐδιό-
μυρον, καὶ πινόμυρον. ἐκτείν δὲ
συν ἀνθρῶ ξηρῶ καὶ πεπνυμένῳ
φοῖς παύει. ποιεῖ δὲ καὶ πρὸς
πλευρῶν πόνον καὶ θώρακος, δύσ-
πνοιαν, βήχας, πνευμονίαν, δὲ
γύμνατα ἰσχίον, ἀρθρῶν, ῥίγη πε-
ριοδικὰ πινόμυρον ὡς πρὸς εἰρήνην.
καὶ πρὸς ἐμπνευματώσεις δὲ κό-
λου καὶ ὑστέρας καὶ ἀπευδυομέ-
νου συν ἐλαίῳ ἐκτείν καὶ ἐνεπνέ-
νιμας τὸ ὑστερικὸν λείον μετὰ
μέλιτος κατὰ τὸ αἰθρῶν ἀρχὴν δι-
κτυλίου ἐπιτείν παρὰ τῆται.
ἐλαίῳ δὲ συν ἐλαίῳ καὶ πεπνυ-
μένῳ
ἐλκυστικὸν

ignibúsq; sacris auxiliántur.
Odor somnum gignit.

Ruta. Cap. LII.

Ruta montana sylvestrisque
satiua, & hortensi acrior est, &
in cibis damnata: satiua verò
quæ sub ficu arbore enascitur,
magis in cibos admittitur. V-
traque vrit, calfacit, exulcerat:
vrinam ciet, mēstrua pellit, al-
uum sistit potu cibòve: lataliù
medicamentorum antidotum
est, si semen ex vino, acetabuli
mensura, ebibatur. Folia per
se præsumpta, aut cū nuce iu-
glande, aridisq; ficis, ineffica-
ces venenorum vires reddunt:
contra serpentes simili modo
sumere conuenit: genituram
cibo potuue extinguit: cum a-
netho sicco decocta, tormina
sedat. Facit ad pectoris late-
rúmque dolores, difficulta-
tem spirandi, tussis, pulmonis
inflammationem, coxendicum
articulorúmque cruciatus, &
horrores febrium circuitu re-
petentes, pota vt antè dictum
est. Itē ad inflationes coli, vul-
uæ, rectique intestini, cū oleo
decocta, & infusa. Foeminas
vuluæ strangulatu liberat, si à
genitali, sedētus cum melle
subiiciat. Feruefacta ex oleo,
& pota, ventris tineas excutit:

v iij articu-

Dum

[illegible]

Ἐκ τῶ δὲ πλὴν ἀνθήσκειν εἰς τὰς ἀλ-
μαύσεις συλλεγρόντων, θοινίεται,
καὶ φασὶν τὸν χρῶτα σὺν κηστῶ
καὶ φλεγμονῇ σφοδρῶ. δεῖ δὲ πρὸς
αλεξίφάρμακους τὸ πρὸς σπιν καὶ
τὰς χεῖρας, οὐ τὸ συλλεγεῖν. φασὶ
δὲ τὸν χυλὸν ἐπὶ ῥαζέντα* ὁρ-
νιζῆναι, ἀπορύκειν τὸς αἰθέρας.
τὸ δὲ ἐν μακεδονίᾳ φύλον
παρὰ τὸν ὀλκίμον ποταμὸν ἀ-
γαγεῖν φασὶ βρωθέν. ὁρενὸς δὲ ὁ
τόπος ὑπάρχει καὶ ἐν ἰνδῶν πλῆ-
ρης. τὸ δὲ σπέρμα οὐτὶ πνύοντων,
ὡς τὰ ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ἀντιδῶ-
ταις μίγνυσι* χηστῶς καὶ φρίξας
δὲ τὸ σπέρμα οὐτὶ, δὲς πίνον ἐπὶ
ἡμέρας ζ'. τῷ ἐννεοῦσι καὶ
παύσεται. ἡ δὲ ρίζα ὡς κέρας
μέλαν ὁρενόν. τὸ οὐδ' ἀγειν πύ-
ονον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ πνύοντων
δὲ ἀφελεῖ ἐπὶ ληπτικοῖς καὶ ἰθα-
δικαῖς* κινεῖ δὲ, καὶ καταμύσσει,
τὰ δὲ ἐμβρυα φθείρει. δριμύτην
δὲ ὅτι τὸ ἡμέρῳ, καὶ τῇ ἐν ῥαζέ
δυνατότερον. καὶ δεῖ δὲ τὸ ἀγέλαν
ἐδίειν, διότι ἐπὶ πλασῆς ὅτι.
Πρὶ Πηγάς ἀγειν. Κεφ. γγ'.
Καλῶσι δὲ πνύον πηγάον ἀγει-
ον, καὶ τὸ ἐν τῇ κατωπαδοκίᾳ. καὶ
τὸ ἐν τῇ κτ' πλὴν ἀσίαν γαλατῖα
λερόντων μάστιγι δὲ δάμνος
ἀπὸ μᾶς ρίζης πλείονας ῥαβδῶς
ἀναφύειν ἔχον φύλλα μακρότε-
ρα πολλὰ τῶ ἄλλου πηγάς καὶ
ἡσυφρώτερα, βαρύνοντα, αἰθῶς
λευκόν,

Dum florem promit, & ad mu-
rias colligitur, cutem inflat, &
rubore quodam inficit, cū pru-
ritu ac vehementi inflāmatio-
ne. Oportet itaque eam vnctis
antea manib⁹, & facie collige-
re. Tradūt succum gallinacis
pullis insparsum feles arcere.
Adiiciūt eam quæ in Macedo-
nia circa Haliacmon amnem
prodeat, comedētes interime-
re. Montofus autem his locus,
viperis scatet. Semen eius po-
tum contra intestina vitia effi-
cax est: in antidota commo-
dè additur: contra incontinen-
tiam vrinæ tostum, semen se-
ptenis diebus potui datur. Ra-
dix huius montanum moly vo-
catur. Syluestris ruta fatiua si-
milis est. Prodest comitialib⁹,
& coxendicum doloribus: mē-
strua mouet, partus enecat. A-
crior est viribus, q̃ hortēlis, &
validior. Syluestris, vtpote no-
xia, cibis abdicatur.

Syluestris ruta. Cap. LIII.

Vocant etiamnum syluestre
rutam, quod in Cappadocia,
& Galatia Asiæ finitima mo-
ly dicitur. Frutex est, qui ab
vna radice multos emittit cau-
liculos: foliis multò, quàm al-
terius rutæ longioribus, tene-
riorib⁹que, odore graui, flore

v iiii cādide

DIOSCORIDIS

candido, capitulis in cacumine paulò maiorib⁹ q̄ satiuæ rutæ, quæ trib⁹ maximè partibus cōstat: in quibus triangulū semē, subrufum, gustu amarum recluditur, cuius est vsus. Semen autumno maturefcit, quod cum melle, vino, croco, & fœniculi succo, ac gallinaceo felle, teritur contra retusam oculorum aciem. Sūt qui eam harmalam vocēt, Syri besafan. Qui Capadociam incolūt, moly, quoniam quandam cum moly feruet similitudinē: radice nigra, flore candido. In collibus, & lato solo prouenit.

Moly. Cap. LIIII.

Moly folia habet graminis latiora, humi sparsa: florem albæ violæ similē, sed minorē, ac magnitudine violæ purpureæ respondētē lactei coloris: caule candidum, quaternū cubitorum, in cuius cacumine inest aliqd quod allij speciei referat. Radix parua bulbosa, quæ mirum in modū valet ad aperiēdas vuluas, si trita cū irino vnguento, in pefso subiiciatur.

Panaces. Cap. LV.

Panaces nōnullis heracleum dicit: ex quo opopanax colligi solet. Plurimum in Boeotia, & in Phocide Arcadiæ nascitur: ibiq;

λευκόν, ἐπ' ἄκρῃ τῇ κεφαλῇ ὀλίγῃ, μείζονα τὰ ἡμέτερα πηγάνη, ἐν τειδῶν μάλιστα μερδῶν συγκείμενα· ἐν οἷς σπέρμα τείρωνον, ὑπό κίρρον, πικρὸν μάλιστα πρὸς πλὴν γλυσί, ἢ καὶ ῥεῖσας. οὐδ' ἴσως πῶς δ' ἐκ πεπάννης τὸ σπέρμα ἀρμύζον πρὸς ἀμβλυωπίας, μετὰ μέλιτος λειανόμενον καὶ οἶνου καὶ χολῆς ἀλεκτοείδων, κρόκου τὲ καὶ μαράθρου χυλῶ. χαλοῦσι δ' ἐπὶ πνεύσιν αὐτὸ ἄρμαλα, σύροι βισασσάνα 10
παδόμενα δὲ μῶλυ ἐπ' αἰ καταποσὸν σὺν πλὴν πρὸς τὸ μῶλυ ἐμφέρεται· τῇ ρίζῃ μέλαν καὶ τῷ ἄνωθεν λευκὸν ὑπαρχόν. φύει δ' ἐν γεωλόφοις καὶ ἐν γείοις χαλίοις.

Πρὶ Μώλεως. Κεφ. νδ'. 15

Μῶλυ τὰ μὲν φύλλα ἔχει ἀγρώσει ὅμοια, πλατύτερον. δὲ ἐπὶ γλῶσσῃ ὄντα ἀνθῆ· λευκοῖσι δὲ μοια, γαλακτέχερα, ἥσονται δὲ πρὸς τὰ τῶ ἰού χαμλὸν δὲ λευκόν, πύχτων τεσσάρων, ἐπ' ἄκρου 20
δὲ ἔπτεται ὡς σκορδοειδές. ἡ ρίζα δὲ μικρὰ βολβοειδής, αὐτῇ σφόδρα ἀγὰρ πρὸς ὑστέρας ἀνασομώσεις τετειμμένη μετὰ ἱρίνου μέρεσι καὶ σερβιδάμην ἐν πεσσῷ. 25

Πρὶ Πάνακος. Κεφ. νε'.

ΠΑΝΑΚΕΣ * ἡ ἐσκέλευον, ἐξ οὗ δ' ὀποπανάξ συλλέγεται. πλεῖστον γινώσκει ἐν βοιωτίᾳ καὶ ἐν ἰωφίδι τῆς ἀρχαίας 30
ὅς

ὅς τε, καὶ ἐπίτηδες κινεῖται διὰ
 τὸ ἐκ τοῦ περὶ σπύρου. φύλλα δὲ
 ἔχει τριγώνια, χαμαιπετῆ, χλω-
 ρὰ σφόδρα παρὰ τῆς συνήθους,
 ἐν τῷ αἰεφρεῖ ἐπερυσμένα πιν-
 5 ταμερῶς χαμλὸν δὲ ὡς περὶ νάρθη-
 κος ὑψηλότερον, ἔχοντα χυρὸν λευ-
 κὸν καὶ φύλλα περὶ αὐτὸν* μικρό-
 τερα, σκιάδιον δὲ ἐπὶ ἀκρὸς ἀ-
 γήθου μακρόν· αὐτὸς δὲ μύλινον,
 σπέρμα ὑψώδες καὶ πυρωπικὸν ῥί-
 10 ζας πλείονας ἐκ μιας ἀρχῆς, λευ-
 κὰς, βαρυόσμιες, παρὸν ἐχούσας τὸ
 φλοιὸν, ὑπὸ πικρὸν τῇ γούσει. φύε-
 ται δὲ ἐν κυρήνῃ τῆς λιβύνης καὶ ἐν
 μακεδονίᾳ. ὀπίζεται δὲ ἡ ῥίζα,
 ἐπιτεμνομένη ἀπὸ πλάτων ὄντων
 15 τῶν χαμλῶν. ἀνίστι δὲ λευκὸν ὁ-
 πνὸς ξηρανθεὶς κατὰ τὴν ἐπι-
 φάνειαν κροκίζει. δέχονται δὲ τὸ
 ῥέον εἰς φύλλα περυσποπιδέτες
 εἰς* κακοικωμένον ἑδαφος, αἰαι-
 ρύται δὲ ξηρανθέντα. ὀπίζου-
 20 σι δὲ καὶ τὸν χαμλὸν ἐπιτέμνον-
 τες εἰς τὸν πυραμντὴν, ὁμοί-
 ως δειγμάριοι τὸ ἀπορρέον. εἰσὶ
 δὲ τῶν ῥιζῶν βελτίους αἱ τετα-
 ναὶ, καὶ λευκαὶ, καὶ ξηραὶ, ἀβρω-
 τοί τε καὶ πυρώδεις ἐν τῇ γού-
 25 σεϊ, καὶ ἀρωματίζουσαι. καρπὸς
 δὲ εὐδατος ὁ ἐκ μίσου, τὸ νάρθη-
 κος, ὁ γὰρ ἐκ τῶν περυσφύλων ἐ-
 σὶν ἀπρόφωτος. τὸ δὲ ὅπου δια-
 φέρει ὁ πυρώτατος τῇ γούσει, ἐν-
 δοθεν μὲν λευκὸς καὶ ὑπόκιστος,
 ὁ ἔξωθεν

ibiq; cōpendij, & quæstus, qui
 ex eo liquore facitatur, gratia
 studiose colitur. Folii est aspe-
 ris, in terra iacētibus, herbacei
 coloris, multū ad ficulnea ac-
 cedētibus, in ambitu quinque-
 partitō diuifis: caule, vt ferula,
 altissimo, qui lanugine quadā
 incanescit, foliis etiā minutori
 bus obfitus, muscariis, ceu ane-
 thi, in cacumine: flore luteo, &
 femine odorato feruenteq;: ra-
 dices habet multas ab origine
 vna: cādidas, graueolētes, crassi
 corticis, & subamari gustus. Na-
 scitur in Cyrene Lybia, & Ma-
 cedonia. Excipitur succus inci-
 sa radice, recēti caulii pullula-
 tu. Ea cādidiū succū emitit, qui
 ficcatur, in summa cute croceū
 colorē contrahit, Effluentē au-
 tem succū excipiunt, foliis ex-
 cauatō solo stratis, quæ ficcata
 tolluntur. Simili modo caule
 melsibus inciso, profluētē suc-
 cū eximūt. Meliores ex radici-
 bus, albæ, rigentes, distētaque:
 siccæ, quæ cariem non sentiāt,
 aromaticæ, feruētes gustu. Fru-
 ctus ex media ferula cibo ido-
 neusest: sed ex agnatis stolonib-
 us, ab vsu cibario abhorret.
 Maximē in hoc succi genere
 probatur, quā amarissimus,
 internē albus, aut subfuluus,
 foris

DIOSCORIDIS

foris ad croci colorem incli-
nans, lævis, pinguis, friabilis,
rener, statim in aqua elique-
fcens, graui odore. Niger im-
probatur, ac mollis. Adultera-
tur ammoniaco aut cera: sed
synceri experimentum est, si
digitis in aqua friatus resolu-
atur, & lactescat. Excalfacit,
mollit, extenuat: horroribus
februm circuitibusque, vul-
fis, ruptis, laterum dolori, tor-
minibus, stillicidio vrinæ con-
uenit. Contra vesicæ scabiem
ex aqua mulsâ aut vino bibi-
tur: menses trahit, foetum ene-
cat, inflationes quæ vuluâ ma-
le habent, duritiasque, ex mel-
le dilutus, discutit: ischiadicis
illinitur, acopis & capitis me-
dicaminibus admiscetur, car-
bunculos rumpit, podagri-
cis cum vua passâ illitus sub-
uenit: dolore dentium libe-
rat, cauis inditus: oculorum a-
ciem illitu excitat. Ex eo & pi-
ce optimū fit emplastrum con-
tra bestiarum morsus, quæ in
rabiem efferantur. Radix in ra-
menta conscissâ, vuluæ admo-
ta, partus extrahit: ad vetera
vlcera efficax est, nudata ossa
corpore operit, si trita cum
melle illinatur. Semē cum ab-
sinthio sumptum, menses pellit,
cum

ὁ ἔξωθεν ὃ κοκκίζων, λεῖος, λιπα-
ρός, εὐκτενής, εὐδαής, ταχέως
ὃ διέμενος, βαρυσμύος, ὃ ὃ μὲν
φαῦλος καὶ μαλακός. δοκῶντι ὃ
ἀμμωνιακῶ, ἢ κηρῶ· δοκιμαζέ-
ῃ ὃ ὃ διατεῖ βόμβος τοῖς δα-
κτύλοις, ὃ ὃ ἀδολος ἀνέ-
λακτοῦται. Διψάμει ὃ αὐτὴ ὅτι
δερματικῶ, μαλακτικῶ, λεπτο-
πικρὸν ἀρμόζει πρὸς περὶ δας καὶ
ρίην, σπασμάτα, ῥήγματα, πνευ-
ρεῖς δὲ γήματα, βήνας, σφόδρος, 10
σφαγγείας. Ἰσχυρὰ τὰς ἐν κύσει
σὺν μελικράτῳ, ἢ οἶνω πιπτόμα-
νος· ἔμμελναι τε ἀγεί, καὶ ἔμμερνα
φείρει, καὶ ἐμπνευματώσεις τὰς
ἐν ὕερα, καὶ σκληρίας διαφορεῖ σὺν
μέλιτι ἀνέθεῖς· ἔστι ὃ καὶ σύγχρισ-
μα ἰσχάδος, μίγνυται δὲ καὶ ἀκό-
ποις καὶ καρδαμικαῖς θυνάμεισι, πε-
ριρρήτης δὲ καὶ ἀνδραχας, ἀρμόζει
καὶ ποδαγρικοῖς καὶ σαπίδος ἡμέ-
ρου καταπλάσσωμενος· περὶ γὰρ
ταῖς δὲ καὶ τὰ πᾶν ὁδόντων δὲ γή-
ματα, ἐν πιδέμενος τοῖς βρομά-
σιν· ὁ φθαλμῶν τε ὅτι ὁξυδαρκές
εὐχρηστον. μίγνυται ὃ πίοση ἐμπλα-
στρός ἐστι πρὸς τὴν λυσοδόνικον ἀρ-
σιν, καὶ ἢ ῥίζα ὃ ἐν δέισα καὶ περὶ
δέισα μίγνυται, ἀγεί ἔμμερνα· περὶ 25
τε ἔλκεα πιεῖ παλαιὰ, καὶ τὰ ἐμ-
λαμῶνα τὰ ὁσέων σαρκῶν, ἔπειτα χα-
ταπλάσσωμενος καὶ σὺν μέλιτι ἐγ-
χρίομενος. ὃ δὲ καρπὸς αὐτὴ σὺν
ἀλνθίῳ ληφθεὶς ἀγεί ἔμμελνα·
cum

συν ἀριστολόχῃ δὲ πρὸς τὰ ἰο-
κόλια ἀρμόζει, καὶ πρὸς τὰς ὑ-
στερὺς πνίγας, συν οἶνω ποτι-
ζόμενος.

Περὶ Πανάκος ἀσκληπιῶ.

Κεφ. νς.

5 Πάνακος * ἀσκληπιοῦ διή-
σῃ ἀπὸ γῆς χαλκὸν λεπτὸν, πη-
χράσιον, γόνασι διεκρημμένον, πε-
εὶ ὅν τὰ φύλλα ὅμοια μαράθρω,
μείζονα δὲ, καὶ διασύτερα. * ἐν ὧ-
10 δι * καὶ ἐπ' ἄκρου σκιάδιον, ἐφ'
οὗ τὰ ἀνθὴ χρυσοειδῆ, θριύεα,
ἐν ὧδι * ῥίζα δὲ μικρά. Διῶα-
μιν δὲ ἔχει εὐδαιμον τὸ αὐτὸς καὶ
ὁ καρπὸς πρὸς ἑλκὸς καὶ φύμα-
τα καὶ φαρμάκων, λεῖος συν
15 μέλιτι ὀπιπτόμενος * καὶ πρὸς
ἐρπετὰ πινόμενος συν οἶνω, καὶ
συναλειφόμενος συν ἑλαίῳ. χα-
λοῦσι δὲ πινες Πανάκος καὶ τὴν
ἀρχαίαν δειγάνον, οἱ δὲ, κορί-
20 λιν πρὸς ἧς εἴρηται ἐν τοῖς πε-
εὶ δειγάνου.

Περὶ Πανάκος χειρωνίου.

Κεφ. νζ.

Πάνακος χειρωνίων φύεται μά-
λιστα ἐν τῷ πελοπόννησος ὄρει φύλλα
δὲ ἔχει ἀμαράκω ἐμφερῆ * αὐ-
25 δι χρυσοειδῆ * ῥίζαν λεπτήν, καὶ
οὐ βλαστῶν, γενομένη δὲ δει-
μείαν. Διῶαμιν δὲ ἔχει ἡ ῥίζα
πρὸς ἐρπετὰ πινόμενος. καὶ ἡ κό-
μι δὲ ὀπιπλάσσει πρὸς τὰ
ἄντα ποιεῖ.

Περὶ Λι-

cum aristolochia, prodest ad-
uersus animalia quæ venenum
eiaculantur & contra vuluæ
strangulatus in vino bibitur.

Panaces Asclepij.

Cap. LVI.

Panaces Asclepij caulem à
solo emittit tenuem, cubita-
lem, geniculatum, circa quem
folia fœniculi funduntur, sed
maiora tamē hirsutioraque o-
dorata: in cacumine umbel-
la, vbi flores emicant aurei, o-
dorati & acris gustus: radix
parua est & tenuis. Auxiliarem
vim habent flores & semina,
contra vlcera, phagedænas, &
tubercula, si trita cum melle
imponantur: aduersus serpen-
tes ex vino bibuntur, & cum
oleo illinuntur. Aliqui panaces
syluestre organum vocât, alij
cunilâ, de qua in origani men-
tione diximus.

Panaces chironium.

Cap. LVII.

Panaces Chironium in Pe-
lio monte maximè prouenit:
foliū eius amaraco simile: flos
aureus: radix parua, quæ non
altè demittit, gustu acris.

Pota radix serpentiū ve-
neno resistit. Illi-
ta coma eadē
præstat.

Ligu-

DIOSCORIDIS

Ligusticum. Cap. LVIII.

Ligusticum, quod alij panaceā, alij panaces vocant, plurimū in Liguria nascitur, in monte Apennino, Alpibus contermino: vnde nomē traxit. Panaces incolæ nō ab re appellant: quoniā & radice & caule, heracleotico panaci simile sit, & viribus eisdem præditū. Gignitur in altissimis asperisq; montibus, ac vmbrosis, maximè verò iuxta fluentia. Cauliculū fert anethi, geniculatum, tenuem, & in circuitu folia fertulæ cāpanæ, molliora, odorata, prope verticē graciliora, & longè magis diuisa: in cacumine muscarium, in quo semen dependet nigrū, solidum & oblongū, foeniculo proximū, gustanti acre, & aroma olens: radix candida, heracleotici panacis similis, odorata. Radicis seminisque vis excalfactoria, cōcoquens: prodest ad intestinos dolores, tumores, concoctiones. Item ad inflationes, præsertim quibus stomachus turgeat: & cōtra serpentium ictus: vrinas & menses potu trahit. Eosdem præstat effectus apposita radix. Semen cum radice oxyporis & medicamentis decoquentibus admiscetur: ori perquām vtile: quare

Περὶ Λιγυστικοῦ. Κεφ. νη.
Λιγυστικὸν φέρεται ἔνθα πλείστον ἐν
ληγείᾳ· ὅθεν καὶ τὸ παρὰ συνήθειαν
ἐρῶμεν ἐν τῷ χαλκιδόνῳ ἀπενίνῳ,
ὅθεν δὲ ὅτιν ὁμορῶν τὸ ἄλπισσι.
πάντες δὲ αὐτὸ καλεῖσιν οἱ ἐπι-
χῶριοι καὶ ἀλόντες· ἐπεὶ ἡ ῥίζα καὶ
ὁ χαλκὸς εἶκε τῇ τῷ ἡρακλεωπι-
κοῦ πάντακος, καὶ ἡ δύω αἰμας ὁμοία
καθ' ἑστέκεται. φέρεται δὲ ἐν τοῖς ὑψηλο-
τάτοις καὶ βραχυτέροις καὶ συσκότοις
ὄρεσι, μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς διώ-
ρυξι· χαλκίον δὲ φέρει λεπτὸν, ὁμοίον
ἀνθρώπου, λευκὸν αἰωμόν, ὡς δὲ οὐ
καὶ εἰκότα τοῖς τῷ μεγαλῶτα, τε-
φρώτερα δὲ καὶ ἐυώδη, ἰσχυρότερα
δὲ τὰ πρὸς ἄκρῳ τῷ χαλκῷ, καὶ
μᾶλλον ἐπιρρομένη. ἐπὶ ἄκρῳ δὲ
σκιὰ διόν, ἐφ' ἧ καὶ τὸ σπέρμα μέ-
λαν, νάσον, ὑπόμυκτες πρὸς τὸ τῷ
μαράθρε, γευστικῶν δὲ δριμύτη καὶ
ἀρωματικῶν· ῥίζα λευκὴ, ὁμοία τῇ
τῷ ἡρακλεωπικῷ πάντακος ἐυώδης.
Δύω αἰμας δὲ τῷ σπέρματος καὶ τῷ ῥί-
ζης θρῆναι, πεπτικὴν ἀρωματικὴν
πρὸς τὰ ἐν τοῖς δόγματι καὶ πέ-
ψει καὶ οἰδήματα, καὶ ἐμπνευμα-
τώσεις καὶ μάλιστα τὰς πρὸς σῶμα
χρόν, καὶ πρὸς θνείων πώλησιν· ἄγχι
δὲ καὶ οὖρα, καὶ ἐμμηνια πονομήν. 25
καὶ ἡ ῥίζα δὲ πρὸς διουμήν τὸ αὐ-
τὸ ποιεῖ. μέγιστον δὲ ἡ ῥίζα καὶ τὸ
σπέρμα χροῖας καὶ τοῖς ὀξύπο-
τοι καὶ τοῖς πεπτικαῖς διουμά-
σιν· ἰκνῶς δὲ ἐυώμαχόν ὅτιν.
ἔστιν

ἔθην καὶ αὐτὴ πεπύρεως αὐτῷ χυλὸν
ταῖς οἰστροχάροις, μίσχοντες τοῖς
πρεσβυτέραις. διὰ τὸν δὲ σπέρ-
μα τὴν πνευματικὴν οὐρανὴν διακρι-
νέει τῇ γούρῃ. πικρὸν γὰρ ἔστιν.
ἔνιοι δὲ καὶ σπέρμα μαρτίου
ἢ σπέρμα συμμίχοντες, δι-
δοῦσιν αὐτό.

Περὶ Σταφυλίνου. Κεφ. νθ'.

Σταφυλίνος ἄριστος φύλλα ἔ-
χει ὁμοία γρηιδίῳ, πλατύτε-
ρα δὲ καὶ ὑπόπικρα χυλὸν δὲ
ὀρθρον, τραχύον, σιρόδιον ἔχον-
τα ἀνίσταται πρεσβύτησιν, ἐφ' οὗ
αἴθνη λευκὰ, ἐν μέσῳ δὲ περφυ-
ρεσίδες πικρὰ καὶ οἰστροχά-
ριζον. ῥίζα δὲ δακτύλου τὸ πά-
χος, σπινθάρια, ἐρυθρὰ, ἐδω-
δίκη, ἐφθί. Τοῦτου ὁ καρπὸς πο-
τεῖς ἢ πρεσβύτεροις, ἐμυλινὰ κινεῖ.
ἀρμόζει καὶ δυσουρεῦσι καὶ ὑ-
δρωπικοῖς, καὶ πνευματικοῖς ἐν
πύμασι, καὶ πρεσβύταις δὲ δύν-
ματα καὶ πλῆγας. τὸν δὲ πρε-
σβύτην φασὶ μὴ ἀδικεῖν αὐ-
τὸν πρεσβύτην. σπινθάρια δὲ καὶ συλλή-
λει. ἢ δὲ ῥίζα καὶ αὐτὴ οὐρητικὴ
οὐσα σωροῖσιν τὴν πρεσβύτητα καὶ
ἐμυλινὰ ἐκβάλλει πρεσβύτην.
τὰ δὲ φύλλα λεῖα μετὰ μέλιτος
ἐπιπινέμενα, τὰ φαρμακικὰ ἔλ-
κη ἀνὰ καὶ εὐαίρει. Ὁ δὲ κηπευτὸς
σταφυλίνος ἐδωδὶ μώτερος ἀνὰ ἀρ-
μόζει πρεσβύταις αὐτὰ ἐνδίδειν.
ἐπὶ σπινθάρια.

Περὶ Σαρκώ.

Pastinaca. Cap. LIX.

Pastinaca sylvestris folia gin-
gidij habet, latiora, subamara:
caulem rectum, scabrum: um-
bellam similem anethi, in qua
flores infunt candidi, & in me-
dio exigui quiddam cernitur
colore purpureo, ferè ad cro-
ceum accedente: radix digiti cras-
situdine, dodrantalis, odorata,
quæ cocta mādatur. Semen po-
tum vel impositum, mēstrua mo-
uet. Is cōuenit in portione, quos
vrinæ difficultas torquet, aut
lateralis dolor excruciat, aut si
aqua cutem subit: serpentium
morsibus ictibusque prodest:
presumentes id nulla affici in-
iuria à serpentibus traduntur:
conceptus adiuuat. Radix vri-
nam pellit, venerem stimulat,
partus apposita eiicit. Folia tri-
ta, & cum melle imposita, pha-
gedanas vlcerum purgant. Sa-
tiua ad eadem pollet, ineffica-
cior tamen, & cibo aptior.

Seseli

DIOSCORIDIS

Sefeli Mafsiliense.

Cap. LX.

Sefeli Mafsiliense folia foeniculi habet, crassiora: caulem vegetiorem: umbellam anethi, in qua semen oblongum, angulosum, degustanti statim acre: radix longa est iucundi odoris. Semen & radix excalcificandi vim habet: potu stranguaria & orthopnoea medentur, suffocationibus mulierum comitialibusque profunt, menses & partus trahunt: ad omnia interna mala pollent, tussim veterem sanant. Semen cum vino potum, coquoquit, & tormina discutit: epialis febribus utile, & contra perfrictiones in itineribus, cum pipere & vino bibitur: capris, ceterisque pecudibus, datur in potu, quod facilius suos foetus enitantur.

Sefeli Aethiopicum.

Cap. LXI.

Aethiopicum sefeli, folia habet hederae, minora, & ad periclimeni modum oblonga: frutex nigricat, palmitibus in binis cubita extensis, ramis sesquipedalibus, capitulo anethi: semine in tritici morem densum, nigro, amaro, Mafsiliensi odoratiore, & acriore, multum suau.

Sefeli Pello-

Πρὶ Σεσέλειος μασιλιαν-
πικῶ. Κεφ. ξ'.

Στέλει τὸ μασιλιανπικόν, φύλλα ἔχει εὐκότα μαράθρου, παχύτερα δὲ καὶ τὸν χαμλὸν εὐδνέστερον ἔχει· ἔχει δὲ σιαδάδιον ἀνήδου μοιον, ἐφ' οὗ ὁ καρπὸς ἐπιμυκεῖς γεγωνισμῶς, δεινῶς βιζωσκόμῳ τῆς ῥέως· ῥίζα μακρὰ ἐσώδης. Διῶαμιν δὲ ἔχει ὁ καρπὸς καὶ ἡ ῥίζα στρυμαπτικὴν, πινόμενα δὲ σπασμὸν εἰσάγει, καὶ ὀρθόπνοιαν ἀφαιρεῖ, καὶ ὑστερικὰς πνίγας καὶ ἐπληπτικοὺς, ἐμμηναί τε αἶραι καὶ ἐμβρυαί, καὶ πρὸς τὰ ἐντὸς πάντα ποιεῖ, καὶ βήχας εἰσάγει παλαιὰς, πινόμενός τε μέλι οἶνον καὶ καρπὸς, πεπτικός ἐστὶ, καὶ σφόδρα λυπικός· ἡ πηδῆσις τὴν χολήσιν καὶ πρὸς τὸν ἐν ὁδοῖς κρυμοῖς συνπιπείρη, καὶ οἶνον πίνεται. Δίδοται δὲ καὶ αἰξὶ καὶ τοῖς λοιποῖς κτήνεσι πρὸς ἐντόμιαν ποτόν.

Πρὶ Σεσέλειος αἰθιοπικῶ. Κεφ. ξα'.

Τὸ δὲ αἰθιοπικὸν λεγόμενον στέλει, φύλλα μὲν ἔχει ὅμοια κισσῷ, ἡ δὲ σπινὰ δὲ καὶ ἐπιμήκη πρὸς τὰ ἄνω ἀπὸ κλυδῶν, δάμνος δ'· μέλας ἐστὶ, κλήματα ὡς διπλῆ ἔχων, ἐφ' ἧς κλάδι διασπασμαῖσι, κερδῆα δὲ ὡς ἀνήδου. σπέρμα δ' μέλαν πικρὸν ὡς σπέρμα, δεινῶς τε ἐν δὲ καὶ ἐσώδνέστερον τῷ μασσιλιανπικῶ· ἡ δὲ ἰσχυρῶς.

Πρὶ

Περὶ Σεφέλεως πελοποννή-
σας. Κεφ. ξβ'.

Seseli Peloponnense.

Cap. LXII.

Peloponnense folia habet ci-
cutæ, latiora, & crassiora: caulē
supra Mafsiliensis magnitudi-
nem, ferulaceū, & latam in ca-
cumine umbellam, in qua se-
men latius, odoratum, & car-
nosius pendet. Eisdem viribus
præditum est: nascitur in aspe-
ris, riguis & collibus. inueni-
tur & in insulis.

Creticum Seseli.

Cap. LXIII.

Tordyliū, quod aliqui Cre-
ticum seseli vocant, iuxta Ci-
liciam in Amano monte na-
scitur, herbula furculosa, se-
mine duplici, rotundo, scutu-
lorum effigie, odorato, suba-
cri. Contra vrinæ difficulta-
tem bibitur, potu cit menses.
Succo seminis caulisque viren-
tis, ternis obolis ex passlo de-
cem diebus hausto, renes fa-
nātur. Efficax est radix ad cien-
das pectoris excreationes, in
delinctu cum melle.

Sifon. Cap. LXIIII.

Sifon exiguum semen est, in
Syria natū, apio simile, nigrū,
feruēs, oblongum. Contra lie-
nis vitia bibitur, vrinæ difficul-
tatē potu emendat, remoratos
menses citat. Quo in cōdimētis
cū cu-

Τὸ δ' ἐν πελοποννήσῳ Ἰωνώμε-
νον, φύλλα ἔχει κονεῖω παρὰ πλῆ-
στα, πλατύτερα δ' ἢ παχύτερα,
καυλὸν μέζονα τῷ μαυρωλεωπι-
κοῦ, νεφθηκοειδῆ, ἐπ' ἄκρῳ δὲ
τούτῃ σκιάδιον πλατύ. ἐν δ' τού-
τῳ καρπὸς πλατύτερος ἢ ἐν ὠ-
δνῃ * ἢ σαρκωδέστερος. διυάμην
δὲ πλεῖν αὐτῷ ἔχει. φύεται ἐν τό-
ποις τραχέσι καὶ ἐφύργοις καὶ γεω-
λόφοις. φύεται δὲ καὶ ἐν ἰδῇ.*

Πρὶ Τορδύλιου. Κεφ. ξγ'.

Τορδύλιον, ἐνίοι δὲ σέσπλι κρη-
τικὸν καλεῖσσι. φύεται ἐν τῷ κτ' κηλι-
κίαν * ἀμαρῶν, ἐστὶ δ' βοταῖον φρυ-
γανῶδες, ἔχον σπερμάτιον σπειρε-
ρις, διπλῆν, ὁμοιον ἀσπιδισκοῖς ὑ-
πόθριμν, καὶ ἀρωματίζον * πνόμα-
νον πρὸς δυσουρίαν, καὶ ἐμμήνων
ἀρωγῇ. ὁ δ' ἡλικὸς τῷ καυλῷ καὶ
τῷ σπέρματι ἐπὶ χλωροῦ ὄντος,
ὅσον τετράβολον ποδῆς σὺν γλυ-
κεῖ ἐν ἡμέραις δέκα, νεφρικὰς ὑ-
γιάζει. ἢ δὲ ῥίζα σπαστικῇ ἀνά-
ρρουσι καὶ τὰ ἐκ θώρακος ἐκλει-
ρομένη μὲν ὑγίαινος.*

Περὶ Σίσανως. Κεφ. ξδ'.

Σίσαν σπερμάτιον ἐστὶν ἐν συρία
Ἰωνώμενον, παρκοικὸς σφίγῳ, ἐπὶ
μηνῆς, μέλαν, πυρωτικόν. πνόμα-
νον πρὸς σπληνῶα καὶ δυσουρίαν,
καὶ ἐμμήνων ἐπωγῇ. χερσὶνται
δὲ αὐτῷ οἱ ἐπιχρόοι ἀπὸ τυμαπι
μῆ*

DIOSCORIDIS

eum cucurbita, & aceto, indigena vritur. In cacumine granula multa gerit.

μετὰ κολοκύνθης ἐφθής (ὡς ὅξει λαμβάνοντες. ἔχει δὲ ὡς κοκκία πολλὰ ἐπὶ ἄκρων.

Anisum. Cap. LXV.

Anisum in summa excalfacit, exiccat: oris halitum iucundiores facit, doloris leuamentum præstat, vrinam ciet, aquam quæ subit cutem dissipat, potum situm cohibet, animalium venenis aduerfatur: valet ad inflationes, aluum & alba fœminarum profluuia sistit, lac ad mammas elicit, venter stimulat: dolores capitis leuat, suffitum naribus: cum rosaceo tritum, instillatumque, fractis auribus medetur. Melius semper recens, plenum non furfurosum, odore præstans.

Περὶ Ἀνίσου. Κεφ. ξε'.
Ἀνισὸν * σπερμᾶτόν ἐστιν ἐν δυνάμει γυνώμενον, εὐοικός σελήνη περιμελικές, μέγα, πυρῶπκόν. πνέον ὃ πρὸς σωλήνα, καὶ δυσουείαν ἢ ἐμμήνων ἐποχὴν. χεῖρόν ὃ ἀπὸ οἱ ἐπιχώριοι ἀπὸ πύματι μὲν κολοκύνθης ἐφθής σὺν ὅξει λαμβάνοντες. τὸ δὲ τὸ ἀνίσου, ἢ καὶ δύναμις ἐχει θερμαντικὴν. ἐξηραντικὴν, εὐπνέον, ἀνώδυνο, διαφωρικὴν, οὐρητικὴν, διαχυτικὴν, ἰδρωπικοῖς ἀδύσιν πνέον ἀρμύζει δὲ πρὸς τὰ τὰ ἰσθμὰ τῶν ζώων καὶ πρὸς ἐμπνευματώσας, καὶ λίαν ἢ ἴσησι. καὶ λευκὸν ροῦν, καὶ γὰρ κατὰ σπῆν, καὶ συνοισίας παρρημαῖον πνέον καὶ δὲ ἴσιν καὶ φθάλμιον παύει καὶ τὰς ῥίνας ὃ τὸ ὄπτον, λείον σὺν ῥοδίῳ ἐν σαζόμενον ἰαῖ. ἔστι ὃ αὐτὸ κρεῖσσον τὸ νέον καὶ ἀδρόν, καὶ μὴ πιτυρῶδες, εὐπνέον τῇ ὁσμῇ. πρὸς τεύχε ὃ τὸ κρηπκόν, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ αἰγυπτιον.

Inter prima laudatū est Creticum, proximo loco Ægyptium.

Carum. Cap. LXVI.

Carum, semen est vulgaris notitiæ. Excalfacit, vrinam cōcit, stomacho vtile, os commendat, concoctionem adiuvat, vtiliter miscetur antidotis & oxyporis: anisi vicem præbet. Radix cocta, pastinacæ modo, manditur.

Περὶ Κάρου. Κεφ. ξς'.
Κάρος * σπερμᾶτόν ὅστις γινώμενον οὐρητικόν, θερμαντικόν, εὐσμάχον, εὐσομον, πεπτικόν, μισγυμῶνον ἐν τοῖς ἀνθρώποις καὶ οὐδέ τις χεῖρότης ἀναχορῶν ἀνίσου. ἢ δὲ ῥίζα ἐφθὴ ἐδάδιμος ὡς πρὸς σαφυλίνος.

Anethum.

Περὶ Ἀνήθου.

Περὶ Ἀνήθου. Κεφ. ξζʹ.

Anethum. Cap. LXVII.

Aridi anethi comæ feminif-

que decoctum, potu lac euo-

cat, inflationes & tormina fe-

dat, aluum vomitionesque si-

stet, vrinæ ciet, singultus lenit,

oculorū aciem hebetat & ge-

niturā restinguit assidue potū.

Fœminis vuluæ malo opportu-

nis, ad defefsiones vtile. cōdy-

lomata illitus eius cinis tollit.

Cuminum satium.

Cap. LXVIII.

Cuminū satium ori gratū est:

sed multo magis Æthiopicum,

quod Hippocrates regiū appel-

lauit. Secundū locū tenet Ægy-

ptium: reliqua sequuntur. Pro-

uenit in Galatia, in Asia, Cili-

cia, & Terentia, & plerisq; aliis

tractibus. Excalfacit, adstrin-

git, exiccat: ad tormina inflatio-

nesq; conuenit, coctum & cū

oleo inditum, aut cū hordea-

cea farina illitum. Orthopnoi-

cis datur in posca: demorsis à

serpente, in vino. Testium col-

lectionibus auxiliatur, imposi-

tum cum vicia passā, aut lolij fa-

riam ceratōve. Mensium abun-

dantiam inhihet. Contritū au-

tē in aceto, & narib⁹ obiectū,

sanguinis profluuiā sistit. Co-

lorem bibentiū aut peruncto-

rum mutat in pallorem.

x Sylvestre

5 Περὶ Ἀνήθου. Κεφ. ξζʹ.
 Ἀνῆθος ἔχει ἡ κόμη καὶ ἡ καρ-
 πὸς τὸ ἀφ' ἡμῶν πινόμενον, γὰρ αἰ-
 κατωπῶν, εὐφραίνει τὴν ἐμπνευμα-
 τώσιν παύει, κοιλίαν τὴν καὶ τὰς ἐ-
 5 πιτολάους ἐμέτοις ἱσσοί, οὐδὲ τὴν
 κινεῖ, λιγμοὺς παρηγορεῖ, ἀμειλί-
 νει τὴν τὰς ὀφθαλμοῦ καὶ τὴν σθένεισι
 συνεχῶς πινόμενον. ἡ δὲ ἡσισμὸν ὃ τὸ
 ἀφ' ἡμῶν αὐτὴ καὶ χυμαίνειν ὕπε-
 ρικαὶς εἰς ἐγκάθισμα. τὸ δὲ σπέρ-
 10 μα καὶν καὶ καταπλάσσειν, κονδυ-
 λώματα αἶρει.

Περὶ Κυμίνου ἡμέρα. Κεφ. ξηʹ.
 Κύμινον τὸ ἡμέρον εὐσομον καὶ
 τοῦτο μᾶλλον τὸ αἰθιοπικόν, ὅσον
 ἰσχυρότης βασιλικόν ἐκάλεισε.
 15 Δευτέρον τὸ αἰγύπτιον εἶτα τὸ λοι-
 πόν. φύνει ἐν γαλατίᾳ καὶ ἐν ἀσίᾳ
 καὶ κιλικίᾳ καὶ τερεντίᾳ, καὶ ἐν ἀγροῖς
 πλείοσι τόποις. Εἰς δὲ διεσπασμένον
 καὶ, συπνικόν, ξηραντικόν ἀφ' ὁμοζόν
 πρὸς εὐφραίνει, καὶ ἐμπνευματώσιν.
 20 ἔγκλυζόμενον ἐσθλὸν συνὲς ἐλάει
 καὶ καταπλασόμενον σὺν ὁμολογίᾳ
 σι. δίδω δὲ καὶ ὁ δισπνοϊκοῖς σὺν
 ὀξυκράτῳ. διειροδύκτοις δὲ συνὲς
 οἶνω. διδύμων τὴν φλεγμοναῖς ἀ-
 ρήγει σιφίδι καὶ αἰείνῳ ἀλεύρω, ἢ
 25 κινεῖ τὴν ἐπιτεσθῆναι. ἐπὶ καὶ δὲ καὶ
 ῥοῦν γυναικείον, καὶ τὰς ἐν μὲν κη-
 ρὸν αἰμορρογίας. συνὲς ὕδατος
 πρὸς σενεχθῆναι, στέπει δὲ καὶ ἡ χυ-
 τα ἐπὶ τὸ ἀχρεότερον πινόμενον
 τε καὶ συγχρεόμενον.

Περὶ

DIOSCORIDIS

Sylvestre cuminum.

Cap. LXIX.

Sylvestre cuminum, plurimum efficaciusq; in Lycia & Galatia Asia, atq; Carthagine Hispania gignitur: frutice paruo: dodrantali caule, ac tenui, quaternis, aut quinis foliis tenuibus, velutiserratis, & gingidij diuisura. In cacumine capitula quina, aut sena habet, mollia, rotunda: in quibus est semē acerosum, gustu fatiuo acriore. nascitur in collibus. Bibitur semen ex aqua, aduersus tormina inflationesq; itē contra venenatas bestias, ex vino: singultus ex aceto sedat: stomacho vtile, quē humor vexat. fugillata tollit, si manducatū cū melle & vua passa illinatur: testium inflammationibus, adiectis effundit illitum medetur. Est & aliud sylvestris cumini genus, fatiuo non dissimile, quod à singulis floribus promit cornicula in sublime exerta, in quibus semē est melathio simile: quod potū omnium serpentiū morfibz p̄sidio est. Calculosis & iis qui vrina stillicidio vexantur, aut concretum sanguinem cum lotio reddunt, auxiliatur: sed apij semen feruefactum postea bibendum est.

Ammi

Περὶ Κυμίνου ἀγρίου.

Κεφ. ξθ'.

Κύμινον ἀγρίον, φέρεται μᾶλλον παλαιόν καὶ ἐνεργέστερον ἐν λυκία καὶ ἀσία τῆς γαλατίας, καὶ ἐν καρθαγένι τῆς ἰσπανίας· ἐστὶ δὲ ὡς ὅσον ἑξ ἑκτὸν καὶ ἑνὶ ἀπιδάμινον, λεπτόν, ἐπ' οὗ φυλλόδεα δ' ἢ ἑ. λεπτά, ὁσόνει πεπεισμένα, τὴν κατὰ χεῖρα ὡς γρηίδιον. καφάλια δὲ ἔχει ἐπ' ἄκρου ἑ. ἢ ὅσον στρογγύλα, μαλακῆ· ἐν οἷς ὁ ἰσχυρὸς ἀχρῶδης, γεννητὸς δὲ δειμύτερος τοῦ ἡμέτερου. φέρεται δὲ ἐν γεωλόφοις. πηθεταί δὲ τὸ σπέρμα πρὸς σφόδρα καὶ ἐμπνευματώσεις συν ὕδατι· συν ὀξεί δὲ λυγμοὺς παύει. πρὸς δὲ τὰ ἰσθία καὶ παλὰ δὸν σπέρμα καὶ οἶνον· αἰεὶ δὲ καὶ ὑπόπια μασηθέν καὶ καταπλασθέν συν μέλιτι καὶ σαφίδι. φλεγμονὰς τε διδύμων ἰαται μετὰ τῶν αὐτῶν καταπλασθέντων. Ἐστὶ καὶ ἕτερον γένος ἀγρίου κυμίνου ἐμφερὲς τῷ ἡμέτερῳ, ἐξ ἑκτὸν δ' ἀνδρὸς· ἀφίησι κατὰ πᾶσα μετέωρα, ἐν οἷς ὅσον σπέρμα ὁμοίον μελανόχρῳ· τοῦτο πινόμενον, πρὸς ἐμπνοήκτους ἀφίησι διέξημα. βοηθεῖ καὶ τραγούρειον καὶ λιθιδίον καὶ αἵματος θρόμβους οὐρεῖσθαι. ἐπιπινέτωσαν δὲ σπέρματος σπέρμα ἀπιδάμινον.

Περὶ Ἀμμι

Περὶ Ἀμμιος.

Κεφ. δ'.

Ammi.

Cap. LXX.

Ἀμμι, ἔνιοι καὶ τὸτο αἰθιοπικόν,
οἱ δὲ βασιλικόν κύμινον καλεῖσιν.
ἐνιοὶ δὲ ἐτέρας φύσεως τὸ αἰθιοπι-
κόν κύμινον ἔφρασαν εἶναι, καὶ ἐτέ-
ρας τὸ ἄμμι. γνώριμον δὲ τὸ σπέρ-
μα πον, μικρότερον πολλῶν τῶν κυ-
μίνων, καὶ ὀργανίζον τῇ γούσει. ἐκλέ-
γει δὲ τὸ καθερὸν καὶ μὴ πυρρῶ-
δες. Διώαμιν δὲ ἔχει καὶ τὸτο θέρ-
μα πικρὸν, πυρρὸν καὶ ξυρραπι-
κὸν· ποιοῦν περὶ σφόδρας, δυσου-
είας, καὶ θηριοδύνκτους πινόμε-
νον συν ὄνω· ἄγει δὲ καὶ ἔμμη-
να. μύρνεται καὶ τοῖς διὰ καθε-
είδος ἐμδρόνις περὶ τὸ ἀντιπα-
ρῆν τοῖς ἐπιγνομήναις δυσου-
είαις. καὶ ὑπόπια καταπραδὲν
συν μέλιτι αἶρει· τρέπει δὲ καὶ
χρῆσιν πινόμενον καὶ συγχρόμε-
νον ἐπὶ τὸ χλωρότερον, καὶ μὴ σα-
φείδος ἢ ῥητίνης ὑποδυμνωμένον,
ὑπερὰν ἀποκαθαίρει.

Περὶ κορίου. Κεφ. σα'.

Coriandrum. Cap. LXXI.

Κόριον ἢ κορίαννον γνώριμον,
δυνάμιν ἔχον λυκτικὴν. ὅθεν
καταπραδόμενον μετὰ ἀρώνων
ἢ ἀλφίτων, ἐρυσπέλατα καὶ ἐρ-
πητας ἰάται· συν μέλιτι δὲ
καὶ σαφίδι ἐπινυκτίδας, καὶ δι-
δύμων φλεγμονὰς καὶ αἰσθη-
κας θέρει· μετὰ ἐρεγμοῦ
δὲ χοιράδας καὶ φύματα διαλύει.
τὸ δὲ σπέρμα ὀλίγον μόνον ποδὲν
μετὰ γλυκὺς ἔλκεται ἐμδρόνι,
καὶ

Corindrū aut corianū vulga-
ris est notitiā vim refrigerato-
riā habēs. Quare illitū cū pane
aut polēta, ignibus sacris: & vl-
ceribus quæ serpunt, medetur:
epinyctidas cū melle vel vua
passa, testitū inflāmationes, car-
bunculosq; fanat: cū faba fre-
sa, strumas & tuberculas discutit:
tineas interaneorum expel-
lit semen cum passo potum,
x ij & ge.

DIOSCORIDIS

& genituram adauget. largius autem sumptum, mentem non sine periculo mouet: quare cōtinuo, & copiosiore vīu abstinentium. Succus cum cerussa, spūmāve argenti, necnon aceto & rosaceo illitus, ardentes summæ cutis inflammationes emendat.

Hieracium magnum.

Cap. LXXII.

Hieracium magnum, caulem emittit asperum, subrubrum, spinosum, cauum: folia ex intervallis rariuscule diuisa, similia soncho per ambitum: luteos flores in oblongis capitulis. Vim refrigerandi habet, & modicè substringendi: vnde illitum stomacho æstuantī, inflammationibūq; prodest. Succus erosionem stomachi fortibitione mitigat. Herba cum radice illita, uibratis à scorpiōe iētibus auxiliatur.

Hieracium paruum.

Cap. LXXIII

Hieracium paruum, folia eodem modo obtinet ex intervallis diuisa per ambitum: cauliculos teneros, virentēs, in quibus lutei flores, orbem circinantes, emicant. Vim suā ad eadem ad quæ superior impendit.

Apium.

ἡ σπέρματος ἐστὶ θρονιτικόν. πλείον δὲ ληθῆναι κινεῖ τὴν διανοίαν ἐπιληθύνως· ὅθεν δὲ φυλάττειται τὸ σπέρμα ἐν συνεχῇ χεῖρσιν αὐτοῦ. ὁ δὲ χυλὸς σὺν ψιμμίδιῳ ἢ λιθαργύρῳ ἢ ὄξϊ ἢ ῥοδίῳ καταχευόμενος, ὠφελεῖ τὰς κεφαλὰς τῶν ἐπιφάνειαν φλεγμονῶν τὰς πυρῶδεις.

Περὶ Ἱερακίου τοῦ μεγάλου.

Κεφ. 66.

Ἱεράκιον τὸ μέγα, καμὴν ἀνίστησι τσαχλὺν, ὑπερῶν, ἀκανθώδη, ὑπόκωνον φύλλα ἔχει ἐν διασημάτων ἐπιληθύνοντα ἀραιῶς, σπικχῶ ἐμφερῆ τὴν περιφέρειαν· αὐτὴν μήλινα ἐν κεφαλαῖς ὑπομήκει. διωάμην ἔχει ψικτικὴν, μετρίως ὑποσύφουσαι· ὅθεν σωματὶ καμνομένῳ καὶ φλεγμοναῖς καταπλαστέμενοι ἀρμόζει. ὁ δὲ χυλὸς καταρροφούμενος, διηγμόν* παρέρχεται. ἢ δὲ πόα συντῆμζι καταπλαστέσαι, σκορπιόπληκτοις ἀρήγει. 10

Περὶ Ἱερακίου τοῦ μικροῦ. Κεφ. 67.

Ἱεράκιον τὸ μικρόν, φύλλα ἔχει καὶ αὐτὸ ἐν διασημάτων ἐπιληθύνοντα τὴν περιφέρειαν· καμνία δὲ ἀνίστησι τρυφερά καὶ χλωρά, ἐν οἷς αὐτὴν μήλινα, κύκλον περιεχόμενα. διωάμην δὲ ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν αὐτὴν τὴν περιεχόμενον.

Περὶ Σελί-

Περὶ Σελίνου. Κεφ. οδ'.

Σέλιον κηπτῶν, ἀρμεζέει ἢ
πῶς περὶ αὐτὸ καὶ τὸ κόριον· καὶ
περὶ ὀφθαλμῶν φλεγμοναῖς με-
τὰ ἀρπυ, ἢ πικρὰς ἀλφί-
5 του καταπλάσσειον, καὶ καμ-
σον σμάγρου παρηγορεῖ· μα-
στὶς τε γυναικῶν τας ἀνίησι· κι-
γεί τε οὖρα ἐφθόν τε καὶ ὤμων
ἐσθλῶν. καὶ τὸ ἀφέλμα ἀν-
τοῦ τε καὶ τῶν ριζῶν πηρόμε-
10 να. ἀντιπάρχει θανάσιμοις φαρ-
μάκοις· ἐμέτοις κινεῖ· κοιλίαν
ταῖς ἐπέχει. τὸ δὲ σπέρμα ὅστις
εὐρητικώτερον, βοηθοῦ καὶ δι-
εισδύκτοις, καὶ τοῖς λιθάρχειον
πεπληκῶσι. πνευμάτων τε ὅστις
15 διαλυτικόν. μίγνυται δὲ καὶ ἀ-
ρωδαῖς καὶ θυμακαῖς καὶ βη-
χικαῖς ῥησὶ μως.

Περὶ Ελαοσελίνου.

Κεφ. οε'.

Ελαοσελίον γλυκῶδες ἐν τοῖς
20 ἐφύδροις τόποις, μείζον τὸ ἡμέ-
ρου σελίνου· ποιεῖ δὲ ὅσα καὶ τὸ
κηπτῶν.

Περὶ Ορεοσελίνου. Κεφ. ος'.

Ορεοσελίον χαλκός ὅστις ἀπὸ πα-
μῆκος εἰς ἐκ ρίζης λεπτῆς, πρὸς
25 δὲ ἀπὸ τὴν κλωναία καὶ κεφάλια
κινεῖ· παρρηγορεῖ, λεπτότερα
μὲν τοῖς ἰσχυρῶς ἐφ' ὧν ὁ καρπὸς ἐ-
πιμήκης, δριμύς, λεπτός, ἐυώ-
δης, εὐοικῶς κυμίνω· φέεται δὲ ἐν
τόποις πετρώδεσι καὶ ὄρεσιν.

Διῶα.

Apium. Cap. LXXIII.

Hortensis apij herba ad ea-
dem ad quæ corianum conue-
nit: inflammationibus oculo-
rum, cū pane aut polenta illi-
nuitur: æstuantem stomachum
mulcet: mammarū duritiā ex
lacte concreto contractā re-
primit: vrinā ciet, siue crudum
siue coctum edatur. Decoctū
eius radicisque potum, vene-
norum noxæ resistit, quum vo-
mitiones excitet: aluum cohi-
bet. Semen vehementius vrinā
pellit: cōtra serpentīū venena,
aut epotā argenti spumā auxi-
liatur: inflationes discutit. Ad-
miscetur medicamētis quæ do-
lorū leuamenta præstāt: theria-
cis quoq; ac tussis remediis.

Eleoselinum.

Cap. LXXV.

Eleoselinum in humidis na-
scitur, satiuo grādius, & ad ea-
dem efficax.

Oreoselinum.

Cap. LXXVI.

Oreoselinum, caule est do-
drantem alto, ab radice te-
nui exeunte: per cuius am-
bitum ramuli, & capitula ci-
cutæ, multò tamen tenuio-
ra: femine cumini oblongo,
acri, & odorato, tenui: na-
scitur in petrosis & montibus.

x iij Vrinā

DIOSCORIDIS

Vrinam ciet, semine ac radice
in vino potis: menses trahit.
Antidotis, nec nō medicamē-
tis vrinam cientibus, & ex calfa-
ctoriis, inferitur. Nec halluci-
nari nos oportet, existimantes
oreofelinum esse, quod in fa-
xis provenit: aliud enim est pe-
trofelinum.

Petrofelinum.

Cap. LXXVII.

Petrofelinum in Macedonia
provenit, in præruptis locis: se-
mine ammij, odoratiore, sapo-
re acri, aroma olente. Vrinam
cit ac menstrua: contra stomachi
& coli inflationes, & tor-
mina prodest: laterū, renum, &
vesicæ doloribus in potu sub-
uenit. Admiscetur antidotis v-
rinam cientibus.

Hippofelinum.

Cap. LXXVIII.

Hippofelinū, Latini olusatrū
appellāt, aliqui smyrnion, quā-
vis aliud sit, quod propriè smyr-
nion dicitur, vt pauld post refe-
remus. Est autē maius & fatiuo-
apio candidius: caule alto, ca-
uo, molli, habēte veluti lineas:
foliis latoribus, in puniceū ver-
gentibus: coma foris marini, flo-
rū plena, depédētibus in cacu-
mine corymbis, antè q̄ deflo-
rescat: ea semine turgēt nigro,
obloq̄

Δουάμιν δὲ ἔχει ὁ καρπὸς καὶ ἡ
ρίζα οὐρητικὴν, ποτὲντες ἐν οἴνῳ.
ἀγρί δὲ καὶ ἐμβύλινα. μίγνυται
δὲ καὶ ἀντιδόχοις καὶ ταῖς διου-
ρητικαῖς καὶ διεγερτικαῖς διουά-
μασι. οὐ δέ τῃ δὲ παλαιᾷ δοτὶ νομί-
ζοντες τὸ ὀρεοσέλιον εἶναι τὸ ἐν
πέτραις φυόμενον· διὸ γὰρ ὅτι τὸ
πετροσέλιον.

Περὶ Πετροσελίου.

Κεφ. οζ.

Σέλιον τὸ καὶ πετροσέλιον, τὸ το-
φύεται ἐν μακεδονίᾳ, ἐν ἀποκρή-
μινος τόποις· σπέρμα ἔχον ἐοικὸς
ἀμμοῖ, ἐν ὧς ἑσπερον ἢ καὶ θριυ καὶ
ἀρωματίζον. οὐρητικόν, ἐμβύλιον
ἀγρογόν· ἀντιδόχοις δὲ καὶ ταῖς
διουρητικαῖς ἐμπνευματώσεσι καὶ
ἐσφοῖς· πρὸς τε πνευματώσεσι
καὶ νεφρῶν καὶ κύστεως ἐν ποτῶν λαμ-
βανόμενον. μίγνυται δὲ καὶ ταῖς
οὐρητικαῖς ἀντιδόχοις.

Περὶ Ἰσποσελίου. Κεφ. οή.

Ἰσποσέλιον, οἱ μὲν, γένηλον, οἱ
δὲ, ἀγριοσέλιον, οἱ δὲ, σμύρνον
καλεῖσθαι, ἑτέροις τῷ κυρίως λεγόμενῳ
σμύρνῳ ὑπαρχόντος ὡς ἀντίκα
ισορήσιον μὲν, ἔστι μείζον καὶ λευκό-
τερον ἢ κηπευτὸ σέλιον· χαμῆδες
κοῖλος, ὑψηλὸς, περὶ φέρεις, οἷον
γραμμὰς ἔχον· φύλλα παλαπύτε-
ρα, ὑποφωτιστόμενα, ἐν οἷς ὅτεν
ὡς λιθανωπίδος κόμην μετὰ ἀν-
δοῖς, καὶ κορύμβους πρὸν ἐξαρτῆ-
σαι συνεστῶσι· σπέρμα δὲ μέλαν,
ὅππ-

ἑπιπύκναι, ναρόν, δριμύ ἀρωμα-
 τίζον· ῥίζα ἐυώδης, λευκή, εὐστο-
 μος, οὐ πα χεῖρα. φύε' ἐν συσκότις.
 καὶ παρ' ἑλκεί. καχυνέται δὲ ὥς
 ὅτ' τὸ σέλινον. καὶ ἡ ῥίζα δὲ ἐφθι-
 γ' καὶ ὥμι ἐσθιέ'. τὰ τε φύλλα καὶ οἱ
 καυλοὶ ἐσθιόν' ἐφθα, καὶ ἑαυτὰ
 καὶ καὶ ἰχθύων σκευάζεται καὶ ὥ-
 μι δὲ ταιχεύεται εἰς δόμας.
 Διωάμη δὲ ἔχει ὁ καρπὸς πινώ-
 ρμος ἐν οἴνομελί, ἐμυλίων ἀ-
 γωρόν. Σεσμάνει τὸ πῶς ῥιζοῦ-
 τας πινόμενος καὶ συγχρόμμος·
 σφαργουεῖται τὸ βροχθεῖ. καὶ ἡ ῥίζα
 δὲ τὰ αὐτὰ ποιεῖ.

Περὶ Σμυρνίου. Κεφ. θβ'.

Σμύρμιον ἑστ' ἐν κιλικίᾳ περὶ-
 15 σέλινον καλεῖται θηνηόμενον πλείστον
 ἐν τῷ λεγομένῳ ἀμάρῳ ὄρεϊ. καὶ τὸ
 καυλὸν μὲν ἔχει ὅμοιον σέλινῳ,
 παρὰφυάδας ἔχοντα πολλὰς φύλ-
 λα καὶ πλάτυ τ' ἄρα πρὸς τὸ γῆν, καὶ ὑ-
 ποσκεκλαῖ, ὑποπύπτεσθαι, ῥωμυλῆα.
 20 καὶ ἐυώδη σὺν δριμύτητι, φαρμα-
 κώδη τὲ καὶ ὑπομυλίζοντα τῇ
 χροῇ. πικρὸν δὲ ἐπὶ τῷ καυλῷ
 ἀνηθοειδές· σπέρμα στρογγύλον,
 ὅμοιον τῷ τ' κράμβης, μέλαν, δρι-
 μύ, γευσμένη ὥς σμύρνη, ἐν αὐτῇ
 25 ἐνὸς πριού· ἡ δὲ ῥίζα δριμύτα,
 ἐυώδης, ἀπαλὴ, πολὺ χυλός, δά-
 κτυσα τ' φάριγγα· φλοῖον ἐχρυσσε,
 ἐξωθεν μὲν μέλανα, ἐνδοθεν δὲ
 χλωρόν ἢ ὑπόλευκον. φύεται δ' ἐν
 σκιδέσι τόποις καὶ γεωλόφοις,
 καὶ

oblongo, acri, solido, aromati-
 co: radix dimittitur odorata,
 candida nec crassa, quæ os cō-
 mendat. In vmbrosis & palu-
 stribus nascitur. olerum gene-
 ris, vt apium. radix cruda co-
 ctæue estur. Folia cum cauli-
 bus decocta māduntur, & per
 se aut cū piscibus præparātur,
 crudaq; muria cōdiuntur. Vim
 hanc habet, vt poto semine ex
 mulso vino mēses cieat: algen-
 tes calfacit potu aut illitu: vrinæ
 stillicidio auxiliatur. Radix
 eosdem præstat effectus.

Smyrnum. Cap. LXXIX.

Smyrnion, quod in Cilicia
 petroselinum vocant, plurimū
 in amano mōte gignitur. Cau-
 lē habet apij, & stolonēs mul-
 tos: folia latiora, subpinguia,
 ad terram infracta, robusta, o-
 dore medicato, cum quadam
 acrimonia, iucunda, colore
 in luteum languescēte: ca-
 pitibus caulium orbiculatis, vt
 anethi: semine brasicæ, ro-
 tundo, nigro, sapore aspero,
 sicut myrrha, ita vt alterum al-
 terius loco cadat. radix quo-
 que odorata, gustu acri, fau-
 ces mordet, succosa, mollis:
 cortex eius foris niger, intus
 viridis, aut subalbidus. Nasci-
 tur in saxosis, & collibus, at-
 x iij quæ

DIOSCORIDIS

que squalidis, & limitibus terrenis. Vis radicis, herbæ, & seminis exsalfacere. Foliiis muria maceratis ad obsonia vtuntur, aluum sistunt, radicem contra serpentiũ ictus bibere conuenit, tussis & orthopnoeas mitigat, vrinæ difficultati medetur: recentes tumores, collectiones, duritiasque discutit, illita, & vulnera ad cicatricem perducit: partus abortu vitiat, si feruefacta subiiciatur. Semen, lienis, renum & vesicæ vitiis prodest: menses & secundas pellit: commodè datur ischiadicis in vino, inflationes stomachi lenit, sudores ciet, & ructus. Peculiariter datur hydropicis in potu, & contra febrium circuitus.

Elaphobosum.

Cap. LXXX.

Elaphobosco foeniculaceus caulis est, aut rorimarino similis, geniculatus: foliis durũ digitorum latitudine, vt terebinthi, prælongis, aliquantum asperis, circumfractis: adnata multa habet, ferentia umbellæ anethi similes, & semina eiusdem: florem subuleum: radice ternũ digitorum longitudinis, & crassitudinis vnius, candida, dulci, esui apta.

Caulis

ἡ ἀνίκμοις καὶ γυνήσιν χερσινού-
σαις. Διῶαμιν δὲ ἔχει ἢ ῥίζα καὶ
ἢ πῶα καὶ ὁ καρπὸς θερμαντικὴν.
λαχαρεύει δὲ καὶ εἰς τὰς δὴμαίαις
τὰ φύλλα, κοιλίαν τὲ ἱστίην ἢ δὲ
ῥίζα πνοιῶν ἐρπυτοδίκτοις ἀρ- 5
μόζει, παρῶναι δὲ καὶ βήχας καὶ ὀρ-
θοπνοίας, καὶ δυσουρίας ἰσχυρὰ κα-
ταπλασσομένη δὲ τὰ πρὸς σπασ-
μὸν δῆματα, καὶ φλεγμονὰς καὶ σκλη-
ρίας διαφορεῖ, τρεῖς ματὰ τὴν ἄ-
χρην ἐπιπυλῶσθαι ἄγει. ῥιζοειδὴ 10
δὲ καὶ προσδεῖσθαι ἐξ αὐτῶν ὀσπύ. καὶ
τὸ σπέρμα δὲ αὐτῆς, πρὸς νεφροῖς
καὶ σπλῆνι καὶ κύστιν ἀρμόζει ἄγει
δὲ καὶ ἐμμηναι καὶ τεύχερα πρὸς τὴν
ἰσχιάδα μετ' αἴνου πνοιῶν ἀρ-
μόζει, καὶ σωμαίου ἐμπνυματώ- 15
σαις παρῶναι, ἔστι δὲ καὶ ἰδρωτικόν,
ἐρευνκτικόν. ἰδίως πνοιῶν πρὸς
ὕδρωπας καὶ σπλῆνις.

Περὶ Ελαφοβόσκου.

Κεφ. π'.

Ελαφοβόσκον χαλκός ὅτι λι- 20

βαινώθη δὲ ἢ μαρσίθρι ἐμπερὶς
καρμινωδὴς φύλλα διδάκτυ-
λα τὸ πλάτος, ἰσχυρὸς ὀσπύ-
κη ὡς τερεβίνθου, περικεκλασ-
μένα τραχέα ποσὶς. ἔχει δὲ πα-
ραφυάδας ἰσχυρὰς ὁ χαλκός, καὶ 25
διὰ ἐχούσας ὅμοια ἀνήθου, ἀν-
θὴν ὑπομήλαια, καὶ τὸ σπέρμα ἀ-
νήθου ἐμπερές ῥίζα ὡς τριδά-
κτυλος τὸ μήκος, πάχος δακτύ-
λου, λευκὴ, γλυκεία, ἐσώδιμος.
καὶ ὁ

καὶ ὁ κωλὸς ὃ λαχανικόν ἄρ-
 ρυὸς ὢν. τὴν φασὶ τὴν πύαν τὰς
 ἐλάφας νεμνηθείσας, ἀγνέχην τοῖς
 τὴν ἔρπαιον δύνανται ὅθεν καὶ τὸ σπέρ-
 μα δίδωσι τοῖς ἔρπαιοι δύνανται σὺν
 5 οἴνῳ. Πρὶ Μαράθρου. Κεφ. πα.
 Μαράθρου, αὐτὴ ἐδιομόνη ἢ πύα,
 δύναται γὰρ καὶ τασσῆναι, καὶ τὸ
 σπέρμα δὲ τὸν μόρον ἢ συνελ-
 μόρον πιεσάντη. τὸ δὲ ἀφ' ἐλ-
 τὴς κόμης ὑποτεθέν, νεφριτικοῖς
 10 τοῖς ἀπὸ κύστιν χηρίσιμον, διὰ κη-
 λὸν ὑποάρετον ἀρμόζει ὃ ἐρπαιόθεν
 κτοῖς σὺν οἴνῳ πινομένον, καὶ κα-
 ταμίνια ἀγνέχην πυρετοῖς τὴν ναύ-
 τῶν καὶ καύσιν τομάχου παρὰ σπ-
 ται μὲν ἡ χηρὴ ὁ δὲ σπέρμα πινομένον.
 15 αἱ δὲ ῥίζαι λεῖπαι σὺν μέλιτι κα-
 ταπλεσθεῖσαι, κυνὸς δὲ κτα δερ-
 πύουσι. ὁ δὲ χυλὸς ἐκ δὲ κη-
 τῶν τὴν κωλὸν καὶ τὴν φύλλων ἐν
 ἡλίῳ ξηρανθεὶς, εἰς τὰ ὀφθαλμ-
 καὶ ὅσα πρὸς ὁξυδερκίαν σκευάζε-
 20 ται χηρὸς. χυλὸς δὲ καὶ τὸ
 σπέρμα πρὸς τὰ αὐτὰ χλωρόν,
 ἔπειθ' ἐν τοῖς φύλλοις καὶ τοῖς ἀκρέ-
 μοσι, καὶ ἢ ῥίζα καὶ τὴν πρὸς τὴν
 ἐκ δὲ κηρὸν. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τὴν
 ραν ἰσχυρὰ, καὶ ὅπν' ἀνίστην ὁμοίον
 25 κόμης ὑποτεθέντων ἐν τῇ ἀν-
 τίστα μίσην τὴν κωλὸν τὴν ὀπ-
 τῶν, καὶ πυρὶ παρὰ πύαν, ἵνα ὑπὸ
 τὴν θρῆσιν οἰογὶ ἀφ' ὧν ἐκ δὲ
 καὶ τὸ κωλὸν. ἔπειθ' ἐν ὀξυδερκίᾳ
 καὶ πρὸς τὰ ὀφθαλμικά τὰ τοῦ.

Πρὶ

Caulis tener pro olerе mandi-
 tur. Contra serpentium ictus,
 datur semen in vino. Fama au-
 tem est, hoc pabulo, ceruas ser-
 pentium moribus resistere.

Foeniculum. Cap. LXXI.

Foeniculum si herba edatur,
 aut semen cū pitfana bibatur,
 mammas lacte replet. Comæ
 decoctum in renum dolorib⁹
 subditū proficit, quippe quodd
 vrinam excitet: contra serpen-
 tium ictus in vino conuenien-
 ter bibitur, mēses ciet: in febrī-
 bus nauseam & stomachi fer-
 uorem, ex aqua frigida potum
 sedat. Cōtritæ radices & cum
 melle illitæ, morib⁹ canū me-
 dentur. Succus caule & foliis
 exprimitur, & in sole siccatus,
 in medicamēta adiicitur, quæ
 ad excitandam oculorum aci-
 ciem commodè temperantur.
 Extrahitur succus ad eadē va-
 lens, etiam semine viridi, ramu-
 lisque & radicibus prima ger-
 minatione incisis. In Iberia
 quæ ad occidentem spectat,
 succum reddit gummi similem.
 Caulem medium, dum herba
 floret rustici demetunt, igniq;
 admouent, quò facilius vi co-
 loris exudans, gummi remit-
 tat: quod efficacius succo est,
 ad medicamenta oculorum.

Foeniculū

DIOSCORIDIS

Fœniculū erraticū, siue hippomarathrū. Cap. LXXXII.

Est & sylvestre fœniculum, magnū: fert autē semē cachryi simile, cuius radix iucūdè olet, potaq; stranguariæ medet: menses imposita ciet: ventrē fistit, radice aut semine poto, & cōtra serpentium morsus auxilia tur, calculōsque cōminuit, & regium morbum expurgat: lactis abundantia facit decoctū foliorū haustū & fœminas à partu purgat. Traditur aliud hippomarathri genus, longo, exili, & angusto folio: semine coriādri, rotundo, acri, & odorato. Excalfaciendi naturā habet, & viribus fœniculo respōdet, sed ad omnia infirmus.

Daucum. Cap. LXXXIII.

Daucum aliqui Dauciū vocant. Creticum foliis fœniculo simile, minoribus & tenuioribus: caule dodrantali, umbella coriandri, flore albo: semine acri, cādido, hirsuto, suauissimi odoris in mandendo: radix digitali crassitudine, & dodrantis longitudine adolefcit: in saxosis nascitur, & locis sole illustratis. Aliud eius genus, sylvestri apio simile, acre, odoratum, aroma olens, feruentis gustus. Probatissimum Creticum.

Tertium

Πρὶ Ἰππομάραδρον.

Κεφ. πβ'.

Ἰππομάραδρον μάραδρον ἐστὶν ἄρειον μέγα φέει δὲ σπέρμα καὶ γρηυὶ ὁμοιον, ρίζα δὲ ὑπερὶν ἐυώδης, ἢ τις πνοῇ μιν εραργουείας ἵστανται μὲν δὲ τὸ ἄρειον περὶ σπέρμα τὸ δὲ σπέρμα καὶ ἡ ρίζα κοιλίαν ἱσποσὶ πινόμενα θηριοδύκτοις τὲ βροδεῖ, καὶ λίθους θρύπτει καὶ ἡ κτερον ἀποκαθαίρει. τὸ δὲ φύλλον τὸ ἀφ' ἧς πινόμενον γὰρ λα ἄρει, καὶ ταῦ ἐν τῇ πῶν γυναικας ἀποκαθαίρει, καλεῖται καὶ ἑτέρον ἰππομάραδρον, φύλλα ἔχον στενὰ, μικρὰ, περιμήκη καρπὸν δὲ στρογγύλον περὶ τὸ φῶ καὶ εἰς, δριμύς, ἐυώδης, θρημαρῖκόν ἀναλογεῖ δὲ αὐτῇ ἢ διώμεις τῷ περὶ σπέρμα, ἀδενέστερον ἐν ῥίζῃ.

Πρὶ Δαύκ. Κεφ. πγ'.

Δαύκος, οἱ δὲ δριμύτων καλεῖσιν. ὁ μὲν τις ἐστὶ κρητικός, μάραδρον ἔχον τὰ φύλλα ὁμοία, μικρότερα δὲ καὶ λεπτότερα καρπὸν σπινθηραῖον, σιμάδιον ὁμοιον κορειάνῳ, αἷδον λευκὰ ἐν τῷ τῆτοις ὁ καρπὸς δριμύς, λευκός, δασύς ἐν τῷ διαμασάδῳ ἐυώδης, ρίζα δακτύλου τὸ πάχος, τὸ δὲ μήκος πινδαμῆς γρηυαῖ δὲ ἐν πρῶδεσι τέπεις, καὶ ἐνυλίοις. ὁ δὲ τις αὐτῷ ἐστὶ στελινῷ ἀγρίῳ παρὰ πηλῆος ἀρωματώδης δριμύς καὶ ἐυώδης γενομένη καὶ πυρρώδης διαφέρει δὲ ὁ κρητικός.

Τδ

Τὸ δὲ τρίτον εἶδος κορίαν φύλλα
 ἔοικε, καὶ τὰ αὐτῇ λευκὰ, κεφαλὰν
 δὲ ἔχει καὶ καρπὸν ὅμοιον ἀνήθα, Tertium assignatur genus fo
 ἔφ' ἢ σκιδάριον ἑμφορὲς σαφυλῆω· liis coriandri, floribus albis, ca
 σπέρματιος ἐπιμύκης πλήρες ὡς pite & femine anethi, musca-
 κυμίνου δριμύως. Τὸ δὲ σπέρμα rio pastinacæ: femine oblōgo,
 πύτων δυνάμει ἔχει θριμαπ- ceū cumini, acri. Omnium fe-
 κιν πινόμενον ἐμμήνων, ἐμβρύων, men excalfacit: potū vrinam,
 καὶ ἕρπον ἀγρωγόν, καὶ σφόδρον ἀπαλ- menses, & partus extrahit, tor-
 λακτικόν, ἐν ᾧ ἔχον ἡσίων παρὰ νύκ- minibus liberat, veterem tuf-
 κόν ἀρήγει ἢ καὶ θαλασσιόδηκτις sim mitigat: phalangiorū mor-
 10 ποθεν σὺν οἴνω διασφραεῖ ἢ καὶ οἰδῆ sibus potum in vino auxilia-
 ματα καὶ ἀπαλαδένῃ δὲ χυτῶσις tur: tumores illitu discutit. Se-
 ἢ μὲν ἄλλων ἢ σπέρματος μόνον. minis duntaxat in aliis gene-
 ἢ ἢ κρητικῶ καὶ ἢ ῥίζης, ἢ περὶ μά- ribus inualuit vsus: in Creti-
 λιστα παρὰ τὰ θηρία πίνεῖ μετ' co, etiam radicis, quæ maxi-
 οἴνω. Περὶ Δελφινίου. Κεφ. πδ'. mē contra venenatorum iniu-
 15 Δελφίνιον κλωνίας ἀνίστι δι- riam in vino bibitur.
 σπιδάμους ἢ καὶ μείζονας ἀπὸ Delphinii. Cap. LXXXIII.
 μῦθς ῥίζης ἀπὸ οὐστὶ φυλάττει εἰ- Delphinium, furculos emit-
 παρὰ μείζονας ἀπὸ οὐστὶ φυλάττει εἰ- tit à radice vna sesquipedales,
 παρὰ μείζονας ἀπὸ οὐστὶ φυλάττει εἰ- aut maiores, à quibus folia ex-
 παρὰ μείζονας ἀπὸ οὐστὶ φυλάττει εἰ- eunt parua, tenuia, diuisa, præ-
 παρὰ μείζονας ἀπὸ οὐστὶ φυλάττει εἰ- longa, quæ delphinorū effigie
 παρὰ μείζονας ἀπὸ οὐστὶ φυλάττει εἰ- repræsentant: vnde tractū no-
 δὲ ὁμοιον λευκοῖω, ἐμπερφυρον· men est. Flos violæ albæ non
 20 σπέρμα ἐν λοβοῖς καὶ ῥίζῃ ἐμ- dissimilis, purpureus: & semen
 φορὲς, ὁ βοηδεῖ ποθεν ἐπὶ οἴνω in filiquis, milio proximū, quo
 σκορπιόπικτοις, ὡς οὐδὲν ἔτε- nō aliud vtilius bibi potest, ab
 ρεν. φασὶ δὲ καὶ τὸν σκορπίον πα- scorpione percussis. Aiūt enim
 ρατεδεῖσθαι ὅτι πᾶς παρὰ νύκτι obiecta herba, scorpiōes resol-
 αὐτοῖς τε καὶ ναρκώδεις γί- ui, atq; ignavos torpescere: se-
 25 γινεσθαι, ὑφαρμευμένους δὲ εἰς τὸ αὐ- mota verò ea, sese recolligere.
 τὸ καθεστάναι. φέρεται δὲ ἐν περ- Prouenit in asperis & apricis.
 χέσι καὶ ἐνυαλίοις τύποις.

Περὶ Δελφινίου ἑτέρου.

Κεφ. πέ.

Δελφίνιον ἑτερον, οἷ ἢ ὑάκινθοι, quod
 ῥωμαῖοι

Tertium assignatur genus fo
 liis coriandri, floribus albis, ca
 pite & femine anethi, musca-
 rio pastinacæ: femine oblōgo,
 ceū cumini, acri. Omnium fe-
 men excalfacit: potū vrinam,
 menses, & partus extrahit, tor-
 minibus liberat, veterem tuf-
 sim mitigat: phalangiorū mor-
 sibus potum in vino auxilia-
 tur: tumores illitu discutit. Se-
 minis duntaxat in aliis gene-
 ribus inualuit vsus: in Creti-
 co, etiam radicis, quæ maxi-
 mē contra venenatorum iniu-
 riam in vino bibitur.

Delphinii. Cap. LXXXIII.

Delphinium, furculos emit-
 tit à radice vna sesquipedales,
 aut maiores, à quibus folia ex-
 eunt parua, tenuia, diuisa, præ-
 longa, quæ delphinorū effigie
 repræsentant: vnde tractū no-
 men est. Flos violæ albæ non
 dissimilis, purpureus: & semen
 in filiquis, milio proximū, quo
 nō aliud vtilius bibi potest, ab
 scorpione percussis. Aiūt enim
 obiecta herba, scorpiōes resol-
 ui, atq; ignavos torpescere: se-
 mota verò ea, sese recolligere.
 Prouenit in asperis & apricis.

Delphinium alterum.

Cap. LXXXV.

ALTERum est delphinium,
 quod

DIOSCORIDIS

quod Romani bucinū vocāt, superiori simile, sed foliis & ramis longè gracilius. Viribus eisdem poller, sed non ita efficibus.

Pyrethrū. Cap. LXXXVI.

Pyrethrum Romani salinarem vocant, folia caulēque emittit vt daucum sylvestre & foeniculū: umbellamq; anethi, circinata rotunditatis. Radix longa est, pollicis crassitudine, gustu feruidissimo. Pituitatem elicit: ideo in dolore dentium, decocta in aceto, colluta inde ore, auxiliatur: mansa pituitam extrahit: sudores ciet, peruncto ex oleo corpore: diuturnis horrorib⁹ efficax est & cōtra perfrictiones membrorum, resolutionēque eximiè conducit.

Rosmarin⁹. Cap. LXXXVII.

Duo rosmarini genera: vnū foecundum frugiferumque, cuius semē canchrys vocatur: folia foeniculi habet, crassiora & latiora, in rotæ speciem, humisparfa, iucundè olentia: caulem cubiti altitudine, aut maiorē, multis concavum alis: in cacumine umbellā, in qua semen copiosum, candidū, sphōdylo simile, rotundum, angulosum, acre, resinaceū, quod in mandendo linguam exurit:

radix

ῥωμαῖοι βυκίνης, ἢ αὐτὴ ἐμφερὲς τῷ περὶ αὐτῆς, τοῖς δὲ φύλλοις ἢ τοῖς κλωνίοις ἰσχυρότερον πολλῶν. δυνάμειν ἔχον ἢ αὐτὸ τ' αὐτ' τῷ περὶ ῥημύφῃ ἔχῃ ἔτω δὲ ἐν ῥήγες.

Πρὶ Πυρέθρου. Κεφ. ας'. 5

Πύρεθρον πῖα ὅτι χαμλὸν ἀνείστα καὶ φύλλα ὡς περ δαυκὸς ἄγριος καὶ μάραθρου· σιδήριον δὲ ὡς ἀνήδου τειχευιδές. ῥίζα δακτύλου μεγάλου τὸ πάχος μακρά, γενυσὶ μύρῳ, πυρεωπικωτάτη. 10
φλέγμα πὸς ὅτιν ὅπασσα σικκὴ διδὼν ἢ τὰς ὁδονταλγίας βοηθεῖ μετ' ὅξους ἐψηθεῖσα ἢ διακλυζομένη· ἄγει δὲ ἢ φλέγμα διαμασσηθεῖσα· συγχραιομένη δὲ μετ' ἑλαίου, ἰδρωτὸς κινεῖ ποιοῦσα 15
περὶ τὰ χεῖνια ῥίγη, καὶ περὶ ἐνυμύα δὲ ἢ παρειμύα μέρη τῶ σώματος, ἄκρως ἀρμυζέ.

Πρὶ Λιθανωτίδος. Κεφ. πζ'. 20

Λιθανωτὶς διὰ τὴν μύρῳ πρὸς καρπίας, ὅτι ὁρίων δὲ ζέα, ἢ χαμψάνημα χαλκινύνη, ἢς ὁ καρπὸς κάρχους καλεῖται· φύλλα δ' ἔχει μαράθρου ὅμοια, παχύτερα δὲ ἢ πλατύτερα τειχευιδῶς, ὅπῃ τ' ῥῆς ἐστρωμύα, ἐν ὁδῷ χαμλὸν δ' ὅσον πύρεθρον ἢ μέγιστα, μακράς 25
ἔχοντα πολλαί, ἢ ὅτι ἄκρως σιδήριον ἐφ' ἢ καρπὸς πολλὸς, λευκὸς εὐκλῶς σφονδύλω, πελοδρῆς, ἰωνίας ἔχων, δριμύς, ῥητινίζων, ἐν δ' τῷ διαμασσηθεῖσιν ὀπικμῶν τ' γεύσιν.

ῥίζα

ρίζα δὲ λευκὴ συμεζέδης, ὅζουσα
 λιβαίνῃ. Ἡ δὲ ἑτέρα κατὰ πάντα
 ἔοικεν τῇ πρὸς αὐτῆς σπέρμα φέ-
 ρει πλατὺ, μέλαν, ὡς σφονδύλιον,
 εὐώδες, ὃ πυρωπικόν, ῥίζαν ἐν μ-
 5 πῶν ἐκ τὸς μέλανων, θλαθεῖσαν
 δὲ λευκίῳ. Ἡ δὲ λεγόμενη ἄκαρ-
 πος καὶ πάντα ὁμοία ἔσται τῷ πορ-
 ρηιδύμῳ, ὅτε χαμλὸν ἀνίστην ἔ-
 τε αὐτὸς ἔτε σπέρμα. φύει δὲ ἐν
 πεδίοις καὶ τραχέσι τόποις. πα-
 10 σῶν δὲ κοινῶς ἡ πᾶσα κατὰ πλά-
 θεῖται λεῖα αἰμορροΐδας ἐκτελεῖ,
 φλεγμονὰς τε ταῖς κατὰ δακτύ-
 λιον τραύει, καὶ κονδυλώματα
 καὶ χροιάδας, καὶ τὰ δύσπεπτα
 τῶν ἀποσημάτων συμπεπτεῖ. αἱ
 15 δὲ ῥίζαι ξηραὶ σὺν μέλιτι ἔλκν
 ἀνακαθαίρουσι, καὶ σφόδρα ἰώνται·
 καὶ θηλειῶν καὶ ἀρμόζοις σὺν
 οἶνῳ πινόμεναι ἔμμεναι τὸ ἄγν-
 ος καὶ οὐρα, διαφορεῖται δὲ καὶ
 εἰδήματα παλαιὰ κατὰ πλάσ-
 20 σόμενα. ὁ δὲ χυλὸς τῆς ῥίζης καὶ
 τῆς πᾶσιν ὀξυδερεῖς, μυζούμνος
 μέλιτι καὶ ἐν χυμῷ. ὁ δὲ καρ-
 πὸς πινόμενος, τὰ αὐτὰ πίνει.
 βοηθεῖ καὶ ἐπιπλησίαις καὶ ταῖς ἐν
 θώρακι παλαιαῖς διατέσσιν· ἡ-
 25 κτεεικοῖς τε καὶ πεπτεῖς καὶ οἶ-
 νου διδόμενος· ἐστὶ δὲ καὶ ἐν πορ-
 ριδύμῳ σὺν ἐλάῳ ἀλειφόμενος ἀρ-
 μόζει καὶ ῥήγασιν, καὶ σπασματι-
 ποδάρχεις τε κατὰ πλάσσειν
 λεῖος σὺν αἰεῖνῳ ἀλειφῶν καὶ ὅξει
 δὴ φέει

radix thus redolet, candida, p-
 grādis. Est & alterum omnino
 consimile, semen ferens latum,
 nigrum vti sphondylion, odo-
 ratum, minimè exurens, radice
 foris nigra, intus si frāgatur, al-
 ba. Verum id quod sterile dicitur,
 illorum planè similitudinè
 refert: sed neque caulem, ne-
 que florem, neque semen pro-
 mit. Nascitur in saxosis & aspe-
 ris. Trita omnium herba com-
 munitè hæmorrhoidum pro-
 fluuvia sistit, sedis inflammatio-
 nes & condylomata mitigat,
 cōcoquit strumas & abscessus,
 qui ad maturationē agrè per-
 ducuntur. Siccæ radices cum
 melle vlcera purgant: tormini-
 bus medentur cum vino potæ,
 & contra serpentium morsus
 conueniunt: menses & vrinas
 cient, ueteres tumores illitu
 discutunt. Tam radices quàm
 herbæ succus, adiecto melle il-
 litus, oculorum aciem exacuit.
 Potum semen ad eadem pol-
 let: si comitialē malum sentia-
 tur, aut vetus pectoris vitium,
 auxilio est: regio morbo labo-
 rantibus cū vino & pipere da-
 tur: sudores mouet, cum oleo
 peructum: ruptis & conuulsis
 prodest: podagris, cū loliacea
 farina, & aceto tritū illinitur,
 purgat

DIOSCORIDIS

purgat vitilignes, addito aceto quam acerrimo, Semine in potionibus vtendum, eius quidem quod Canchryn non ferat, quippe illud sua acrimonia arteriam exasperat. Rosmarinum cum erica nasci, foliis lactucae syluestris amara asperioribus, candidioribusque, radice breui, Theophrastus author est: potius, idipsū alterutra parte purgare.

Cáchrys. Cap. LXXXVIII.

Canchrys vim habet exalfaciendi, & vehementer exicandi: quare abstergentibus medicamentis inferitur. Contra oculorum fluxiones capiti illinitur: ita vt tertio die soluat.

Rosmarinū coronarium.

Cap. LXXXIX.

Rosmarinum quo coronarij vtuntur, ramos mittit tenues, & circa eos folia minuta, densa, longa, exilia, subter incana, supernè virentia, graui odore. Excalfactoria vi præditum est: regium sanat morbum, si decoctum in aqua ante exercitationes bibatur: & vbi laboras exercitationi se crediderit, in balnea descendat, & merum potet. Acopis, gleucinóq; vngueto admisceri solet.

Sphondyliū.

ἀλφούς τε σμήρει, μνημόσος δὲ δριμυτάτω. τῷ σπέρματι δὲ εἰς τὰ ἀποσήματα χυλῶν δὲ τὸ καλῶς φερούσης λιθανωπίδος, δριμύ γδ ἐνείνω καὶ βαχυπλὸν τῆς ἀρτηρίας. Θεόφραστος δὲ ἰσορεῖ μετὰ τῆς ἐρείκης λιθανωπίδα δριδανὴ ἀγρία τῇ πικρᾷ ὅμοια φύλλα ἐχούσαν φύεσθαι, ῥίζαν δὲ βραχύνειαν καὶ αἰρεῖν δὲ αἶμα καὶ κατὰ τὰ πύττω ποθεῖσθαι λευκότερα μὲν τοὶ καὶ περαχότερα τοὶ φύλλα τῶν τῆς δριδανος.

Πρὶ Καλῶς. Κεφ. αἴ.

Τὸ μὲν καλῶς διαμινεῖ καὶ διεμασπικνῶν, ἀναξινεαντικνὴν σφόδρα ὁδὴν ἀρμόζει σμήρμασι μνημόσων πρὸς ῥευματιζομένοις ὀφθαλμοῖς, ὅτι τῆς κεφαλῆς ἐμπαλαστέμενον, καὶ ἀποσμήμενον μὲν ἡμῶς τρεῖς.*

Πρὶ Λιθανωπίδος. Κεφ. αἴ.

Λιθανωπίς μὲν ῥωμαῖοι καλοῦσι ῥοσμαεῖνον, καὶ οἱ σφαγενοπλοκοὶ χυλῶνται, ῥάβδοι εἰς καπνὰ, αἵ τὸ φύλλα λεπτά, πυκνά, ἐπιμύκηκα καὶ ἰσχυρά, ἐνδοθεν λευκά, ἐν δὲ τῷ ἐντὸς χλωροῦ βαρύνοντα. Διαμινεῖ δὲ ἐν διεμασπικνῶ· ἰκτέρεν ἱαπικνῶ, εἰάν τις αἰτνῶ ἐφύσας ἐν ὕδατι δὴ πρὸ τῶν γυμνασίων πιεῖν. εἴτα γυμνάζων λουή καὶ αἶμα πείνη, μίγνυται δὲ καὶ ἀκόπει καὶ τῷ λευκίνῳ χυλίσματα.

Πρὶ

Πρὶ Σφονδυλίῳ. Κεφ. 5'.

Σφονδυλίον φύλλα μὲν ἔχει κτ'
 ποσὴν εὐκότα πλατάνω * πρὸς
 τὰ τῶ πάντας χαμλοῦς ὅ πηχ-
 αῖος ἢ καὶ μεζόνος, εὐκότας μὲν
 5 ῥά θρεφ, σπέρμα ὅ ἐπ' ἄκρῳ ὁ-
 μοῖον στέλει, διπλοῦν, πλατύτε-
 ρον δὲ καὶ λευκότερον καὶ ἀχρ-
 ρωδέστερον, βαρύνουσιν αὖθις λευ-
 κὰ ῥίζαν λευκὴν, ραφάων ἐκφε-
 ρῆ. φύεται δὲ ἐν ἐκώδεσσι καὶ ἐν ὕ-
 10 δροισι χρεώσις. Ο δὲ κόρπυς ἀν-
 τὸ ποτεῖς, ἐκκρίνει κτ' κοιλίαν
 φλεγματῶδες ἴσται δὲ πνομέ-
 νη ἥπα πικρῇ, ἰκτερίκῃς, ὀρθοπνοί-
 κούς, ἐπιληπτικῇς, καὶ ὕστερικῇς
 πίνγας. Ἐσποδυμώδης δὲ ἀνακα-
 15 λείπται τὸν κατὰ φρεσὺς. συν-
 ἑλπίσθαι δὲ ἐμβρεχόμενος τὸ κεφα-
 λὴς, ἀρμόζει φρενιπτικῇς, ληθαργ-
 ικῇς, κεραιαλγούσι· ἐπὶ γὰρ δὲ
 καὶ ἐρπητας συν πηγάτω κατὰ
 πλαθεῖς. ἢ δὲ ῥίζα δὲ ὅς ἰκτε-
 20 ρώσιν καὶ ἥπα πικρῇ. πειξυθεῖσαι
 δὲ καὶ ἐντεθεῖσαι πεισθῇ τῇς
 τὸν ἐν σίειξιν δὲ ἀνδρῶν χλω-
 ροῦ ὁ χυλὸς πρὸς εἰκασίαν αὐ-
 τα καὶ πνοῖαν αὐτὰ ἀρμόζει ἀπο-
 πτίθεται δὲ ὑπὸ ἀζύμῳ ὡς τὰ
 25 λοιπὰ χυλίσματα.

Πρὶ Νάρθηκος. Κεφ. 5α.

Νάρθηξ, τέττα χλωρὸν ὄντος ἢ
 ἐντεριῶν πνομῶν αἰμοπνοί-
 κούς καὶ κοιλιακούς ὀφθαλμοὺς, καὶ
 ἐκροδύνκτους δίδοται συν ὕμῳ,
 καὶ

Shpondylium. Cap. XC.

Sphondyliū folia quadām-
 ten° platani & panacis habet:
 caules foeniculaceos, cubitali
 altitudine, aut amplius assurgē-
 tes, in quorum cacumine semē
 duplex, feseli simile, sed latius,
 cādidius, & magis paleaceum;
 grauis odoris: flores eius albi;
 aut pallentes: radice raphani,
 candida. Nascitur in palustri-
 bus & aquis. Potum semen
 pituitam per alium extrahit:
 medetur iocineris vitii, regio
 morbo, comitialibus, ortho-
 pnoicis, vuluarum strangula-
 tionis. Vetroso suffitu reuo-
 cat: cum oleo commodē in-
 funditur capitibus phreneticorū,
 & lethargicorum, item capi-
 titis dolorib⁹: cum ruta illitū,
 serpentia ulcera cohibet. Da-
 tur radix contra regium mor-
 bum, & iocineris vitia: circum-
 rafa eadem & iniecta callos fi-
 stularum derodit. Recentis flo-
 ris succus exulceratis auribus,
 purulētisque accommodatur:
 qui ceterorum succorum mo-
 re exprimi, dein recondi solet.

Ferula. Cap. XCI.

E viridi ferula medulla pota-
 vtilis est ad cruentas excrea-
 tiones, coeliacosq;, & cōtra vi-
 perarū morsus in vino datur,
 erupentēq;

DIOSCORIDIS

erumpentēque naribus sanguinem indita sistit. Semen potum torminosi auxiliatur: sudores ciet, vincto ex oleo corpore. Caules, si edantur, capitis dolores faciunt: muria conduntur. Ferula itaque caulem profert ternum saepe cūbitorum: folia foeniculi, longē asperiora, & latiora, quā ab imo caule vulnerata sagapenum efficitur.

Peucedanū. Cap. XCII.

Peucedanum, caulem mittit tenuem, gracilem, foeniculo similem: comam habet statim ab terra copiosam, spissamq;: flore luteo: radice nigra, crassa, graui odore, succosa, gignitur in montibus opacis. Tēra radix cutello conciditur, profluensq; ē plaga succus vmbra mandatur: in sole siquidē confestim euanesceat. Colligitur capite prius & naribus rosaceo perfusus, ne capitis dolor premat, & vertigo sentiat. Affatione radix inutilis fit. Tam lacq; succus radice & caulib; extrahi solet, sicuti ē mādragora: verū inefficacior succo lachryma habet, & velocius expirat. Interdū etiā cōcreta inuenitur lachryma, thuris similitudine, caulibus radicibusq; adhærēs.

Praefertur

καὶ τὰς ἐν ῥητὶν αἰμορραγίας ἐπιχειρεῖν. τὸ δὲ σπέρμα σποφικῶς πηρόμενον ὀφέλει. καὶ ἰδρώτας κινεῖ χροῖον μετ' ἐλαίου. οἱ δὲ χαμῶδι βρωθέντες νεφθαλγίαις εἰσὶ τὰ ἐργαζόμενοι. ὃ καὶ ἐν αἰμασί. ὁ γὰρ νάρθηξ χαμῶδιν ἀναφέρει βίτητον πολλὰς. φύλλα δ' ἔχει μαράθρου ἐμφερῆ, παχύτερα δ' πολὺ καὶ μέλιστα. ἐξ ἧς καὶ τὸ σαράπῳλον γίνεταί, κολλαπώουον πρὸς τῇ ρίζῃ. 10

Πρὶ Πευκεδάνῳ. Κεφ. εβ'. Πευκεδανὸς χαμῶδιν ἀνίστη λεπτόν, ἰσχυρόν, μαράθρου ὁμοιονκόμῳ δ' ἔχει πρὸς τῷ ρίζῃ ἰκανὴν καὶ πυκνὴν ἀνδρὸς μήλον, ῥίζαν μέλαιναν, βαρύτερον, ἀδρανὲς μετὴν ὁσπῶ, φύεται ἐν ὄρεσι συσκιόσι. Οὐρίζεται δὲ ἡ ρίζη ἀπαλῶς ἀποτεμνομένη μαχαίρᾳ, καὶ τὸ ἀπορρέον ὑδατὸς ἐν σκιά πίνεται. ὑπὸ τῷ ἥλιῳ ἀνίσταται, ἐν δ' τῷ συλλέγεσθαι κεφαλαλγίαν ποιεῖ καὶ σποτώματα. ἐὰν μὴ τις πρὸς διαχρίσιν αὐτῇ τὰς ῥίνας ῥοδίνῳ καὶ τῇ κεφαλῇ περικταλέξηται, ἄχρηστον δὲ γίνεταί. ὁππότε δὲ ἡ ρίζα ὁπλίζονταί, καὶ οἱ χαμῶδι καὶ χυλίζονταί, καὶ ἡ ρίζα ὥς μαράθρου ἔσται. ἢ πον δὲ ἐνεργεῖ τὸ χυλῆν, ὁ δὲ πὸς καὶ τὰ χυλὸν ἐκπνέει. εἰσὶ δὲ οὐκ ἐστὶν περὶ δάκρυον, ὁμοιον μελανωτῷ τὰς χαμῶδιν καὶ τὰς ρίζας πρὸς ἀπεπλάσμενον. 20

Τε

Τὸ δὲ ὁπῶν διαφέρει ὁ ἐν σαρδ-
νίᾳ καὶ σιμοθράκῃ χυμὸς ὁμοῦς, βα-
ρυόσμος, εἰ καὶ ῥῶς, θερμαίνων πλὴν
καὶ οὐκ ἀρμόζει δὲ σὺν ὄξει καὶ ῥο-
δίῳ καταχρῶμενος, λιθαρκίοις,
5 φρενιτικοῖς, σκοτωματικοῖς, ἐπι-
ληπτικοῖς, κεφαλῶνισι χρονίῳς,
στεφλυπτικοῖς, ἰσχιαδικοῖς. σπασ-
μῶσις καὶ κατὰ τοὺς τοῖς νεύροις
παθεῖσι συλχρῶν μετ' ἑλαίου
καὶ ὄξους. ἐστὶ δὲ καὶ ὁ σφραγιστικὸς πι-
10 ρῶς ὑστερικῆς, καὶ τῇ καταφρομέ-
νῳ ἀνακλητικὸς διώκει δὲ θηρία
θυμῶν ἁρμόζει δὲ καὶ τοῖς
ὠνταλγίαν ἐν ταλγῶν σὺν ῥο-
δίῳ καὶ τοῖς ὀδονταλγίαν ἐν π-
τέμνῳ βρώμασι. ποιεῖ δὲ καὶ
15 τοῖς βήχας μετ' αὐτοῦ λαμβαν-
νόμενος δυσπνοιῆς τῇ καὶ σφρα-
γιστικῇ καὶ πνευματικῇ διαδέσειν
ἁρμόζει, κοιλίαν τῇ ἡπῶς μα-
λάσσει, καὶ σπλῆνα τῇ κίσει, καὶ δυ-
σκολίᾳ ἐξ ὅχλου ἀρήγει. τοῖς τε
20 πῆλιν καὶ διατάσεις κύστεως καὶ
νεφρῶν πινόμενος ποιεῖ. ἀναστο-
μοῖς δὲ καὶ ὑστεραγ. χρῆσι μὴ δὲ καὶ
ἢ ῥίζα τοῖς τῇ αὐτῇ, ἑλαπὼν ἐ-
νεργῶσι. πνευματῇ δὲ αὐτῇ τὸ ἀ-
φῆλμα, καὶ τῇ δὲ λεία ἐνεργῇ
25 τῇ ῥυπαρῇ ἑλκῇ, καὶ πῆλιν ἀπὸ
ὀστέων ἀφίστησι, καὶ ἐπουλοῖ τῇ
παλαιᾷ. μίγνυται δὲ καὶ κηρω-
ταῖς καὶ μαλάγμασι θερμαντι-
κῇς. ἐκλέγῃ δὲ πλὴν τοῖς σφραγισ-
τικῇ, σερραῖς, πληρῇ ὁσμῇς.
λύετα

Præfertur succus è Sardinia &
Samothrace, colore rufo, o-
dore graui, feruens gustu. Ex
oleo & rosaceo illitum peu-
cedanum prodest lethargicis,
phreniticis, vertiginosis, co-
mitialibus, & longis capitis
doloribus, resolutis, ischiadi-
cis, conuulsis : omnibus, in
vniuersum, vitis neruorum,
ex oleo & aceto illitum, pro-
dest. Eius olfactu respirant vul-
uæ strangulatus, & veteruosi
reuo cantur: incensum serpen-
tes abigit. Aurium doloribus
conuenienter ex rosaceo in-
stillatur, cauernis dentium in-
ditum, mitigat dolorem: con-
tra tulsim efficacissimè ex ouo
assumitur, suspiriisque, & tor-
minibus, & inflationibus sub-
uenit: ventrem leuiter emol-
lit, lienem absumit, difficiles
partus mirè adiuuat. Facit ad
vesicæ cruciatus, & renum di-
stétiones potum & vuluam a-
perit. Radix ad eadè utilis est,
sed inefficaci: eius decoctū
bibitur. Farina eius, sordida vl-
cera purgat, & vetera cicatri-
ce obducit: squamas ofsiū ex-
trahit. In cerata, & calfacientia
malagmata addit. Radix eligi
debet recens, quæ cariem non
fenserit, firma, odoris plena.

y

Succus

DIOSCORIDIS

Succus ad potiones amaris nu-
cibꝫ aut ruta, aut pane calido,
aut anetho resolvitur.

Gith, seu Melanthium.
Cap. XCIII.

λύεται δὲ ὁ ὅπτις εἰς τὰ ποτῆμά-
τα ἀμυγδαλοῖς πικροῖς, ἢ πηγ-
νῆς, ἢ ἀρτίῳ στερμῶν, ἢ ἀνήσῳ.

Πρὶ Μελανθίου.
Κεφ. 57.

Gith exilibus furculis fruti-
cat, sæpe binos dodrantes ex-
cedens: foliis vt senecionis mi-
nutis, sed multò tenuioribus:
capitulo in cacumine tenui,
paruo ceu papaueris, oblon-
go, intercurfantibus intus mē-
branis: quibus semen includi-
tur nigrum, acre, odoratum,
quod panibus inspargitur. Ca-
pitis doloribus illitum fronti,
subuenit: discutit recentes o-
culorum suffusiones, tritum ex
irino, & infusum naribus: tol-
lit lepras, lentigines, duritias,
tumorésque vetustos, cum a-
ceto illitum: circumscarifica-
tos clauos excutit, cum vete-
re vrina impositum: dentium
doloribus, decoctum cum a-
ceto & teda, prodest: teretes
ventris tineas expellit, perun-
cto ex aqua umbilico: destil-
latione laborantes adiuvat, tri-
tum in linteo, & olfactum: v-
rinam & menstrua ciet, mul-
tis diebus sumptum, & lac
extrahit: difficultatem spiran-
di cum vino potum leuat: pha-
langiorū

Μελάνθιον θαμνίσκος ὅστις λέ-
γεται πίκρατος διὰ τὸ πίκρατον ἢ καὶ μέ-
ζων φύλλα ἔχων μικρὰ ὡσπερ ἡ-
εῖρα ἐν τοῖς λεπτότεροις πολλὰ.
καὶ κεφάλιον ἔσθ' ἀκρὸν ἔχων, μι-
κρὸν, ὡς μέλιτος, ἐπιμύκει, ἔ-
χον κτ'. τὸ ἐν τῷ διαφράγματι,
ἐν οἷς καὶ τὸ σπέρμα μελαν, δρι-
μύ, ἐν ὧδες, κατὰ πλάτος ἰσχυρὸν
εἰς ἀρτίας. Ἀρμύζει δὲ καὶ κεφαλῶν
ποσὶ κατὰ πλάτος ἰσχυρὸν τῷ με-
τώπῳ, καὶ τοῖς ἀρτηρίοις ἵσχυ-
ρὸν εἰς τὰς ῥίνας
μὲν εἰς τὸν λείον ἀπὸ δὲ καὶ φακόν,
καὶ λέπρας καὶ οἰδήματα παλαιὰ
καὶ σκληρὰ συνὸς ἐκ κατὰ πλά-
τος ἵσχυρος* ἀπὸ χαλκοῦ χθίντας
ἐκπύει, συνὸν οἶνον παλαιὸν
ἐκπύει* ὡφελὲς δὲ καὶ ὁδον-
ταλγίαν μετὰ ὅξους καὶ δαδίου
ἐκπύει καὶ διακλύει ἰσχυρὸν ἐκ-
πύει δὲ καὶ ἑλμύντας τρογγύ-
λας κατὰ πλάτος ἰσχυρὸν τῷ ὁμφα-
λῷ ὡς ὁδονταλγίαν, καὶ ἐν δὲ καὶ ἐν
ἀποδόσει δὲ ἐν καὶ ὁσπράνομε-
νον, τὸς καὶ ἀρτηρίοις ἰσχυρὸς ἀπὸ
πυλῶν δὲ πλεῖν καὶ ἰσχυρὸς, ἐμ-
μνηα καὶ οὐδὲ καὶ γάλα ἄγει. πύει
καὶ δὲ πύει μετὰ οἶνον περὶ
βονδεῖ

βοηθεῖ δὲ καὶ φασκαγιοδύνκτοις ὁ-
σον < α. μβ' ὕδατος ποζέν· διώ-
κει δὲ καὶ ἐρπετὰ θυμώδηρον. φασ-
κὶ καὶ ἀναγρεῖν αὐτὸ πλεῖστον ποθέν.

Πρὶ Σιληρίου. Κεφ. 54.

- 5 Σιληρίον φοναται ἐν τοῖς κατὰ
σειάν καὶ ἀρβύραν καὶ μύδειαν
τόποις καὶ λιβύνη, ἧς ὁ χαμλὸς μά-
σπετοι* χαλεπὴ ἵμεφθής νάρθηκι,
οὐλλὰ δὲ ἔχει σελίνω ὁμοία ἀπέρ-
μα πλατύ· ῥίζα δὲ θερμαντικὴ*
10 δὲ ἀσπεπὸς, κίσεως χαμωτικὴ ἰσ-
ται δὲ χοιρᾶ δας καὶ φύματα ἀ-
ναληφθεῖσαι κυρωτῇ, ἢ καὶ ὑπωπία
συνὲλαιώ καὶ ταπλαδεῖσαι· συν-
εῖρη δὲ κηρωτῇ ἢ κυρωτῇ ἰσχυ-
δικοῖς ἀρμύζει· τὰς ἀπὲρ δακτύ-
15 λίων τε ἐξ ἡσας, αἶρει σιδήρῳ συν-
ὄξει ἐκθεῖσαι καὶ κατὰπλεδεῖ-
σαι· θανάσιμων τε ἔστιν ἀντιφάρ-
μακον πανομήνη· οὕτω μὲν τε ἔστι
μυρωμένη καὶ εἰς βάμματα καὶ ἄ-
λας συλλέγεται δὲ ὁ ὁπὸς* ἐν χα-
20 ραοποιμένων τῇ ῥίζῃ καὶ τῷ χαμ-
λῷ. Διαφέρει δὲ αὐτὸς ὁ ὑπερδρος
καὶ διαγρῆς, συμριζών καὶ ἐν
τῇ ὁσμῇ εὐπυρρός, μὴ ἀρεσίζων,
μὴ δὲ ἀπινῆς πρὸς τῇ γεύσει τῇ
γεύσει εὐχερῶς τε διεμμένος ἐπὶ
τὸ λευκὸν χροῖμα. ὁ μὲν τοι κυ-
25 ρηναῖκός ἐστιν ἐπὶ ὀλίγον τις ἀν-
τὸς γεύσει, ἰκμάδα κινεῖ καὶ ὁ
λον τὸ σῶμα. τῇ δὲ ὁσμῇ πρὸς ὀ-
ρεάτος, ὡς τε γευσταμένη τὸ σῶ-
μα, μὴ δὲ πνεῖν εἰ μὴ ἐπὶ ὀλίγον,
δ δὲ

langiorum morfibz ex aqua,
drachmæ pondere, haustu au-
xiliatur: incenso serpentes fu-
gantur. Tradunt largius epo-
tum enecare.

Laserpitium, & Lafer.

Cap. XCIII.

Laserpitium in Syria, Ar-
menia, Media, & Libya na-
scitur, caule ferulaceo, quem
maspetum vocant: foliis apio
similibus: lato semine. Radix
excalfacit, in cibis agrè con-
coquitur, vesicæ noxia: fugil-
latis illita cum oleo, & stru-
mis, ac tuberculis cum cera-
to, medetur: ischiadicis con-
uenit cum irino aut cyprino
cerato: excrescentibus circa
sedem tollendis illinitur, cum
putamine mali punici, & a-
ceto decocta: venenis pota
resistit: os commendat, cibis
aut sali permista. Lafer è radi-
ce atque caule scarificatis col-
ligitur: præfertur autem rufum,
translucens, myrrhæ æmulum
non porraceum, odore va-
lens, suavi gustu: quod dilutum
facile albescit. Cyrenaicum
si quis degustarit, humorem to-
to corpore ceter, blandissimo
odore, adeò vt ne os quidem
gustanti nisi paululum spiret.

y ij Medi.

DIOSCORIDIS

Medicum & Syriacum minus viribus valent, & magis virisum reddunt odorem. Lafer omne antequam siccescat, adulteratur sagapeno, aut fabæ lomento: quod maleficium deprehenditur, gustu, odore, visu, & dilutione. Caulem aliquid silphion, radicem magudarum, & folia maspeton vocauerunt. Efficacissimum lafer, mox folia, postremo caulis. Acrem vim habet, inflatio-nes facit: perunctas cum aceto, pipere & vino alopecias sanat: oculorum aciem exacuit, & incipientes suffusiones, illitum cum melle, dissipat: cauernis dentium in dolore inditur, aut cum thure in linteo circumligatur, aut cum hyssopo, ficis coctis in posca, os colluitur: iis prodest, quos bestia in rabiem effrata momorderit, vulneribus immisum: valet aduersus venena telorum, & animalia omnia, quæ virus ciaculantur, potum aut illitum: scorpionum plagis oleo dilutum circumlinitur: gangrenis præcoërcitis immittitur: & cum ruta, nitro & melle, vel per se, carbunculis: clauos callosq; prius circumrafos vellit: cerato.

ὁ δὲ μινδικὸς καὶ συριακὸς ἴη δυνά-
μις εἶσιν ἀδινέστεραι, καὶ βρωμαδε-
στεραι ἔχεισι τὸ ὀσμυλ. δολοῦ δὲ
πάντες ὁπότε τὸ ἔμπροσθεν αὐ-
τῶν μινδικὸν ἢ ἀλεῦρον ἐ-
ρεμνίης ὁπὸ διακρινεῖς τῇ γούσει
καὶ τῇ ὀσμῇ καὶ τῇ ὀ-
νίσι δὲ τὸ καυλὸν σιλαφίον ἐκεί-
λεσαν. τὴν δὲ εἰζάν μαζούδαριν,
τὰ δὲ φύλλα μασπετον. περα-
κώτατος δὲ ὅστις ὁ ὀπότες, εἴτα τὰ
φύλλα, εἴτα ὁ καυλός, εἴτα δὲ φυ- 10
σώδης, καὶ δριμύς, ἀλωπικίας τε-
ραπύων, συνὸν καὶ πεπτεῖται. καὶ
ὅξει κατὰ χρομόμενος ὄξυδεγκίας
τὴν πομπικος, καὶ ἀργυρῶν καὶ ὑπο-
χρώσεως διακρινεῖς συνὸν μέ-
λιτι ἐν χρομόμενος ὁπότες ὁδονταλ- 15
γίας τὴν ἐν τῇδεταί εἰς τὰ βρώμα-
τα, καὶ πεπτεῖται συνὸν λεανω-
τῶ ἐν χρομόμενος εἰς ὁδονταλ, καὶ δια-
κρινεῖται συνὸν ὑπόπαι, καὶ σύκοις
ἀφελήμενος συνὸν ὅξει κατὰ, καὶ
ὁπὸ λυσσῶν καὶ τῶν ὁφειλὲς ὁπ- 20
τις ἐμνέος τοῖς τε αὐμασι, καὶ ὁπὸ
τῶν ὑπόπαι καὶ τῶν πάντων καὶ
τῶν φαρμακωδῶν τοῖς ἐμνέων,
ἐν χρομόμενος καὶ πινόμενος ὁπὸ δὲ
σκορπιόπαι καὶ τῶν ἐμνέων διεσεί-
σεται ἀφελήμενος, καὶ ὁπὸ γαγγραι- 25
νου μένων περὶ κατὰ χρομόμενος ἐ-
νίσταται ὁπότες τὴν ἀνδραγας μετὰ
πηγῶν καὶ νίτρον καὶ μέλιτος,
ἢ καὶ ἑαυτὸν, ἢ λους τὴν καὶ τῶ-
λους ἀφελήμενος περὶ κατὰ χρομόμενος.
περὶ κατὰ

περὶ μαλαχθεὶς κηρωτῇ, ἢ σῦκων
 ἔρπον τῷ ἐν τῷ, διεραπύει καὶ
 λήγνυται περὶ σφάτους συν ὅξει,
 σαρκόματα δὲ πολυπόδας μὲν
 χαλκῆς ἢ ἰού διαχρῶμενος
 5 ἐπὶ ἡμέρας πέντε, ἐπισπῶται τὰς
 ἐξοχὰς συν σαρκοκαλίδι ἀρήγει
 δὲ καὶ βερόντων χροῖας βαρύνει
 σφονδύϊ καὶ αἰφνιδίως διασωθεῖ
 σαν ὕδατι διεδεῖς καὶ ἐπιρροφη-
 δεῖς, αὐτῇ καὶ ἀποκαταλείπει· κόνη-
 10 δας δὲ τέλλει συν μέλιτι διαχρῶ-
 μενος· συναγχαλκῶς τε ἀναγχαλκῶς
 εἰσμα μὲν μελικράτης ὠφέλιμον·
 ἐυχρυσέρος ποιεῖ λαμβανόμε-
 νος ἐν διαίτη· βελγὶ τε ἀμύζει ἐν
 ὡφὶ ροφήτῳ διδόμενος· πλευριπι-
 15 κοῖς τε ἐν ροφήμασιν ἰκτερικοῖς
 τε καὶ ὕδρωτικοῖς ὠφέλιμος δι-
 δοται μετὰ σύκων ξηρῶν· λυεῖ καὶ
 ῥίγη συν πεπείρει καὶ λεβάνῳ πο-
 δεῖς καὶ οἶνω· τετυνικοῖς τε καὶ
 ὁπισθοτονικοῖς ὀβολοῦ ἑλκὸν πε-
 20 ειπάσας, δίδου καταπίνειν·
 βδέλλας δὲ τὰς περὶ σφραγίσ-
 τῇ καταπίσει, ἀναγχαλκῶς ἐξομέ-
 νος μετ' ὅξος ἀποβάλλει· καὶ τοῖς
 γάλα τετρομεωμένοι ἐνδον ποιεῖ-
 σι καὶ ἐπιληπτικοῖς μετ' ὀξυμέλι-
 25 τος λιθοθεῖς βοηθεῖ· ποδεῖς δὲ
 συν πεπείρῃ καὶ σμύρῃ καταμύ-
 νει· αἰσθητικοῖς δὲ ἐν ῥαλὶ λαμ-
 βανόμενος σφυλῆς ὠφέλει· με-
 τὰ δὲ κορίας ποδεῖς, ὠφέλει τὰ
 αἰφνιδία σπασμάτα, ῥήγματα·
 δαλνέει

cerato aut aridorum ficuum
 carne præmolitum, recentes
 lichenas ex aceto sanat. Et ex-
 crescentia in carne, polipó-
 que, si aliquot diebus cum a-
 tramento sutorio, aut æruginē
 illinatur: extuberantia cum for-
 fice extrahit. Vereribus fau-
 cium scabritiis opitulatur: gra-
 uem, subitoque irraucescen-
 tem vocem, dilutum aqua, for-
 bitione confestim expedit: v-
 uam illitum cum melle reprim-
 mit: anginis ex aqua mulsa v-
 tilissimè gargarizatur: vefcen-
 tes latiore colore mangoni-
 zat: tussi commodè in forbili
 duo datur, & pleuriticis, in for-
 bitionibus: in fellis suffusio-
 ne, & aqua inter cutem, cum
 aridis ficis: horrores discutit
 cum vino, pipere, & thure po-
 tum: neruorum contractio-
 nibus, opisthotonicisque da-
 tur oboli pondere deuoran-
 dum: hærentes gulæ hirudi-
 nes, gargarizatum cum ace-
 to decutit: ad lac intus coagu-
 latum bibitur: comitialibus ex
 aceto mulso proficit: menfes
 ciet, cum pipere & myrrha
 potum: coeliacos adiuuat, in
 acino vix sumptum: cum lixi-
 uio autem potui datum, repē-
 tē cōuulsis ruptisque prodest,

y iij ad

DIOSCORIDIS

ad potiones resoluitur, nuci-
bus amaris, aut ruta aut calido
pane. Foliorū succo ad eadem
proficitur, sed multò ineffica-
cius: cum aceto mulso mandit-
tur, ad expediendam arteriam,
maximè cum vox retunditur:
eo cum lactucis vtuntur, exit-
que in vicem cruce. Fertur &
altera magudaris in Libya na-
sci, radix laserpitio similis, sed
minus crassa, acris & fungo-
sa, ex qua non profluit suc-
cus: eiuldem cum lasere fa-
cultatis.

Sagapenum. Cap. XCV.

Sagapenum ferulaceæ her-
bæ succus est, quæ in Media
nascitur. Optimum est trans-
lucens, fuluo forinsecus colo-
re, & intus albo, nescio quid
inter laser, & galbanum redo-
lens, gustu acri. Prodest late-
rum, & pectoris dolorib⁹, tuf-
sibus vetustis, conuulsis, & ru-
ptis. Crassam pulmonis pituitā
expurgat. Datur comitialibus,
opisthotonicis, lienosis: itē con-
tra neruorum resolutionem,
perfrictiones, & februm cir-
cuitus in potu: in vnguenta p-
bè admittitur: mēses pellit, sed
foetum exanimat, cum hydro-
melite potum: prodest ex vino
haustum, serpentium icibus:
olfactum

διαλύεται δὲ εἰς τὴν ποτῆματά
ἀμυγδαλοῖς πικροῖς, ἢ πικραίνων,
ἢ ἄρτω σερμῶ. ὁ δὲ ὁπότε τῶν
φύλλων τὰ αὐτὰ μὲν ποιεῖται,
εἰς πολὺ δὲ ἔλασσον· ἐδίεται δὲ
μετ' ἐξυμέλιτος ἀρμύζων* πρὸς
ἀρτερίαν, μάλιστα δὲ ἀπικοπέει-
σιν ἢ χροῖ· χροῖ δὲ αὐτῶν καὶ μετ'
θριδάκων ἐδίοντες αὐτὴν ἐν ὕδα-
τι. Λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα μαγν-
δαίς θηρωδὴν ἐν λιθῷ, ῥίζα
παρμολία σιελίῳ ἥπλον δὲ πα-
ρμολία, δριμύτις καὶ χαλκῇ καὶ ὁπὸν
μὲν ἐχρυσά· ποιεῖ δὲ τὰ αὐτὰ
τῷ σιελίῳ.

Πρὶ Σαγαπένου. Κεφ. σς'.
Σαγαπένου ὁπότε ὅτι πόσις
ναρθηκοειδοῦς θηρωδὴς ἐν με-
δαίς. Διαφέρει δὲ αὐτὴ τὸ δια-
γῆς, ἐξωθεν μὲν κίρρον, ἐν δὲ τῷ
ἐντὸς λευκόν, ὅζον μεταξὺ ὁπτεῦ
σιελίου καὶ χαλκῆς δριμύτις ἐν
τῇ γούσει ποιεῖ δὲ πρὸς δώδεκα
καὶ πλεονεῖς πόνον, ῥήγματα,
ἀσπασματα, βήχας χροῖσις, πᾶ-
σι τὰ ἐν πνεύμονι ἀνακαταίρει.
Δίδεται δὲ καὶ ἐπιληπτικοῖς, ἐπι-
σποντικοῖς, σπληνικοῖς παρ-
λυτικοῖς, κατε-θυρωδὴς, πρὸς δι-
κοῖς πυρετοῖς ἐν ποτῆμασι, καὶ ἐν
συλχίσμασι ὃ ὁφελίμως πρὸς
ἀγεται· ἄγει καὶ ἐμμύτις καὶ ἐμ-
βρυα φέρει πινόμενον μετ' ὕ-
δρομέλιτος ἀρήγει καὶ θριδάκ-
κτοῖς μετ' οἶνον λαμβανόμενον.
διεγείρει

διθέρπει καὶ ὑστερικῶς πιζομύρας
μετ' ὅξος ὁσφαινόμυροι. οὐλαὶ τε
ἀποσμήχει τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς καὶ
ἀμυδύω πῖας καὶ τὰ ὀπισθοποῦ-
τα ταῖς κόραις καὶ ὑποχρῆματα.
5 διαλύει δὲ ὡς αἶψα ὁπὸς, πηγά-
νη καὶ ὑδραπὶ καὶ πικρῶς ἀμυγδα-
λοῖς ἢ μέλιτι ἢ ἄτρω θερμῶ.

Πρὶ Εὐφορβίου. Κεφ. 55.

Εὐφορβιον δένδρον ὅτι ναρθη-
κοειδὲς λευκὸν, ῥιζώματον ἐν ἱπ-
20 κτ' μαυροιστάδα τμήλω. ὁποῦ
μεσὸν θριμυτῆτι ὄν δεδωκότες
οἱ τῇδε ἀνθρώποι συλλέγουσι διὰ
τὸ ὀπιτὰ μύρον τῆς πυρώσεως,
κοιλίας ῥυτῶ περιβατίας πεπλυ-
μύρας ἀπαινίσαντες τὸ δένδρον,
25 μακρότερον ἀκοντίαις διακεῖται
αὐτὸς τὸν χαμλόν. ὑστερικῶς δὲ ὡς
ἐκ πηγῶς ἀγρίαις πολλὸς ἀποχεῖται
ὁπὸς εἰς τὰς κοιλίας καὶ ἀπο-
ρίανται δὲ καὶ εἰς τὴν γλῶττιν ἐξ-
ακοντιζόμενος. ἐστὶ δὲ δύω ῥιζῶν
30 τὰ ὁπεῦ τὸ μὲν, διαυγὲς ὡς σαρ-
κοκόλλα, κατὰ μέγεθος ὁρῶν
τὸ δὲ πᾶν ἐν ταῖς κοιλίαις ὑπερ-
δύς καὶ σπινθῶς. δολοῦται δὲ καὶ
τῇ σαρκοκόλλῃ καὶ κολλῇ μυρ-
μύραις. ἐκλέγου δ' ἢ διαυγῇ καὶ
35 θριμυτῇ. δυσδοκίματος δὲ ὅστις
ὁ τῇ γούσει λαμβανόμενος, διὰ
τὸ ἀπαξ διηχθείς τῆς γλώττης
ὀπιμύρειν τὴν πύρωσιν ἐφ' ἱκα-
ρον χόλον, ὡς τε πᾶν τὸ περιου-
ζόμενον εὐφορβιον δοκεῖν εἶναι.
ἢ μύρ

olfactum ex aceto vularum
strangulatus excitat, oculo-
rum cicatrices, offusam cali-
ginem, hebetudines, suffusio-
nēsque detergit. Resolui-
tur vt laser, ruta, aqua, &
amaris nucib⁹, aut mel-
le, aut calido pane.

Euphorbium. Cap. XCVI.

Euphorbium Libyca arbor
est, ferulæ speciem habens,
quæ in môte Atlâte iuxta Mau-
ritaniam inuenitur. Ea acerrimo
succo turget, cuius eximiū
feruorem expauescentes inco-
læ, ouillos ventres elutos, ar-
bori circumligant, & eminus
caulem contis incidunt, con-
festimque è plaga, perinde at-
que vase quodam, in ventricu-
los copiosus lactis humor ef-
fluit, præter id quod humi spar-
sum, vulnus ei aculatur. Duo
succu genera: vnum orobi ma-
gnitudine, sarcocollæ modo
emicat: alterum in ventriculis
concrescit, atque vitreum spe-
ctatur. Eligendum est translu-
cens, & acre. Euphorbium a-
dulteratur sarcocollæ, & gluti-
ni mistione, sed difficile quidē
experimentum: quippe cū leui
gustu, os accensū diu detineat,
adeo vt quicquid ori obijcia-
tur, planè euphorbiū respiciat.
y iij Eius

DIOSCORIDIS

Eius inuentio tempore Iuba
regis Libya cognita extitit.
Succus illitu suffusiones discutit,
potus tota die exurit: quare
melli collyriisq[ue] pro acrimonia
ratione admisceri debet.
Coxarum doloribus prodest
in odorifera potione haustus:
squamas olsium eadem die eximit:
verum eo vtentes, necesse est
linamentis aut ceratis
communire corpus, quo ossa
conuestiuntur. Aliqui memorie
prodiderunt, percussos à serpente
nihil molesti passuros, si incisa
osse tenuis capitis cute, intritus
succus infundatur, vulnusq[ue] postea
consuatur.

Galbanū. Cap. XCVII.

GALBANVM succus est nascētis
in Syria ferula, quod nonnulli
metopium vocant. Maximè
laudatur cartilaginofum, merum,
thuris effigiem præbens, pingue,
minimè lignosum, retinens nonnihil
adiecti feminis, & ferula, graui
odore, neque valde humidum,
neque nimis aridum. Adulteratur
faba fresa, resina & ammoniaci.
Galbanum excalfacit, vrit,
extrahit, discutit: menses
ac partus trahit appositu vel
suffitu: lentigines aceto

ἢ μὲν τοι οὐρεσις αὐτῆς κτ' ἰδὼσαν
τὸν βασιλέα τῆς λιβύης ἐπεσπώ-
δην. Διῶμιν δ' ἔχει ὁ ὀπὸς, δια-
φορητικὴν ὑποχυμάτων ἐχρησ-
μῶτος, πυρὶ μὲν τοι δι' ἑλκὸς τῆς
νιμέρας πεδύεις· ὅθεν μέλιτι μί- 5
γνυται, καὶ κολλυείοις κτ' ἀναλο-
γίαν τῆς δριμύτητος. ἀρμίζει καὶ
ἰχθὺν ἀλγύμασι, μυεῖς ἀρώμα-
τικῶς ποτῆματι καὶ πυρόμῶτος· ἀ-
φίστοι δ' καὶ λεπίδας αὐτῆς μερόν·
δεῖ μὲν τοι χρωμῶτος ἀσπαρίζε- 10
σαι τὴν σπείκη μὲν τῶς ὁσῶς
σάρεα, μοτὶς ἢ κρηστωῖς. ἰσορρο-
σι δ' ἔπινες μὲν δὲν παρακαλεῖν
δυσχέρεις τοῖς ἐρεπετοδύκτοις, ἐαυ-
τῆς ἐκκόψας ἄρχεις ὁσῶς τὸ δέρ-
μα τῆς κεφαλῆς, ἔρχη τὸν ὀπὸν 15
λεῖον καὶ ῥάφη τὸ τραύμα.

Πρὶ Χαλβάνης. Κεφ. 57.

Χαλβάνη ὀπὸς ὅθεν γάρθικος
ἐν σείει φλογωμένου, μὲν ἐννοί με-
τώποιον καλοῦσιν· ἔστι δ' αὐτῆς
ἀείσειν λιθαναιδὸς, γυνδρῶδης, 20
καθαρά, λιπαρά, ἀέριλος ἔχου-
σα δ' ἐπὶ τῷ σπέρματι καὶ τῷ γάρ-
θικος μυχονομούου, ὁσμήν βαρεῖα.
οὐτ' ἄραν ὕγρα, οὐτ' ἄλλαν κα-
τέχεις. δολοῦσι δ' αὐτῶ μί-
γνύτες ῥητίνην, καὶ ἐρεγμὸν καὶ 25
ἀμμωνιακόν. Διῶμιν δ' ἔχει
δερματικῶς, πυροπικλῶς, ὀπ-
σπαπικλῶς, διαφορητικῶς σπασ-
τεμῶν δ' καὶ ὑποδυμνωμένου,
ἐμμελῶ καὶ ἐμβρῶτα ἀγχοφάκους

τε

τε αἶρει μετ' ὅξους καὶ νίτρος ὀπι-
 πλαθεῖσαι· καὶ ταπίνεταί δὲ περὶ
 παλαιὰ βήλα, δύσπνοιαν, ἀσ-
 ματα, ῥήματα, σπασμὰ ἀνπι-
 πάγει δὲ καὶ τοξικῶν συν * ὅξει καὶ
 5 σμύρῃ ποθεῖται· ἐκβάλλει καὶ τε-
 δικότα ἐμβρυά· ὁμοίως ληθεῖ-
 σαι· ὀπιπύεταί δὲ καὶ περὶ δόνησιν
 πλευραῖς, καὶ περὶ δόνησιν· ὀπι-
 ληπτικοῖς τε καὶ ὑστερίκας πίνγας
 καὶ σκοτωματικοῖς ὁσφρανομήν
 10 διχεῖρει, θηεῖα τὴν συμμομήν
 διώκει, τοῖς τε συγχρομήτοις ἀ-
 δύνκτοις τηρεῖ, συν σπονδύλῳ ὃ καὶ
 ἕλκω ἀπαιτεῖται, ἐρπετα * κτεῖ-
 νει δόνητος τὴν πόνον ἀπαιταθεῖ-
 σαι ἢ ἀπαιτεῖται εἰς τὸ βροχίμα,
 15 παύει· δοκεῖ δὲ καὶ δυσουρῶσι πι-
 εῖν, λυεῖ) δὲ καὶ εἰς μὲν τὸ ποτήμα-
 τα, πικροῖς ἀμυγδαλοῖς καὶ ὕδα-
 τι ἢ πηγάνῳ ἢ μελιπράτῳ ἢ ἄρτω
 θερμῷ, ἢ ὡς ὃ μικανείῳ ἢ χαλ-
 κῷ κεχαιμυρῷ, ἢ χολῇ ὑγρῇ· κα-
 20 θάρσει δὲ αὐτὸν βελόμητος, καὶ δε-
 εἰς ἕξιν ὕδατος· τακείσας γὰρ αὐ-
 τῆς, ὀπιπύεσει τὸ ῥυπαρὸν· ὁ δὲ
 χαλεῖσις ἢ πῶς· εἰς δόνητον καὶ πα-
 ρὸν ἀρᾶν ἐνδύσας ἀποκρέμασον
 εἰς χαλκὴν πυξίδα ἢ ὀφθαλμὸν
 25 ἀγγεῖον, ὡς μὴ ἀπαιτεῖται· πυθμή-
 νος τοῦ ἀγγείου τὸν ἐνδεσμον· καὶ
 πομάσας, εἰς ἀνθεραδὸν ὕδατος
 καὶ δε-· οὕτω γὰρ τὸ μὲν νόσιμον ἀ-
 ποτακνύσεται ὡς δὲ ἡθεῖ· τὸ δὲ
 ἐνδύσας ἐν τῷ δόνητον μὲν εἶ.

ΠΙΣΙ Αμ-

ceto & nitro perunctas tol-
 lit: deuoratur ad tussim vete-
 rem, difficultatem spirandi, su-
 spira, rupta, conuulsa: aduer-
 satur toxicis, potum cum vino
 & myrrha. simili modo sum-
 ptum mortuos partus extrahit:
 imponitur lateris doloribus, &
 furunculis: comitiales, & vul-
 uæ strangulatus, & vertigino-
 fos olfactu fuscitat: si vratur,
 fugat nidore serpentes, & per-
 unctos feriri non patitur: ser-
 pentes cum oleo & sphondy-
 lo circumpositum, necat: den-
 tium dolorem oblitum, aut cau-
 uernis inditum, mitigat: vri-
 næ difficili prodesse existima-
 tur. Resoluitur ad potiones a-
 maris nucibus, aqua, aut ru-
 ta, aut calido pane, mulsæ.
 aliàs meconio, ære vsto, felle
 liquido. Si purgare Galbanum
 voles, in feruentem aquam de-
 mittito: nanque cum liquefa-
 ctum fuerit, eius sordes fluita-
 bunt: quas hoc modo facile se-
 parabis: mundo linteo raró-
 que alligatū in fictili aut area
 pyxide ita pendeat, vt imum
 vasis ne tangat: opertóque va-
 se in feruidam aquam demitti-
 to: sic enim syncerū, veluti per
 colum eliquesct, & lignosum
 in linteo remanebit.

Ammo-

DIOSCORIDIS

Ammoniacum.

Cap. XCVIII.

Ammoniacum, ferulæ fucus est, quam iuxta Cyrenem Aphrica gignit: cuius fruticem cum radice agasyllim vocant. Probatur bene coloratum, ligni & calculorum expers, thuris similitudine, minutis glebis, densum, syncerum, nulla forde spurcatum, castoreum odore imitans, gustu amarum. hoc genus thrausma, id est, friaturam appellant: quod verò terram, & calculos collegit, phryama. gignitur in Aphrica iuxta Ammonis oraculum, fucum stillante ferulacea arbore. Mollit, extrahit, calfacit: tubercula duritiâsque discutit: potum, aluum soluit: partus extrahit, lienē cōsumit, drachmæ pōdere haustum: articulorum coxendicūmq; doloribus liberat: auxilio est anhelatoribus, orthopnoicis, comitialibus. Itē quibus humor in pectore coit, si cum melle delingatur, aut cū pitifanæ succo forbeatur: cruentam vrinā pellit: albugines oculorum absterget: genarum scabritiā absūmit: tritū autem cū aceto, & impostū, iocineris lenisq; duritias sedat: discutit tofos, qui in artubus cōcalluerūt,

cum

Πεὶ Ἀμμωνιακοῦ.

Κεφ. 58.

Ἀμμωνιακόν, καὶ τοῦτο ἐπὶ ὅτι νάρθηκος, Ἰουδαίου ἐν τῇ κατὰ κυρίην λέγουσι· καλεῖται δὲ αὐτὸ ὅλος ὁ δάμος (ὡς τῇ εἰρήνῃ, ἀγασυλλίς. ἐγκριτέον δὲ αὐτοῦ τὸ εὐχρησθὲν καὶ ἄξιον καὶ ἁλίστες, λιθωνόπτερον τοῖς χένδροις, κατὰρ καὶ πυκνόν, μηδεμίαν ἔχον ρυπαρίαν, κατὰρ εἶδον τῇ ὁσμῇ, πικρὸν δὲ τῇ γεύσει. καλεῖται δὲ τὸ τοιοῦτον, θραύσμα· τὸ δὲ γεῶδες ἢ λιθώδες, φύσμα. Ἰουδαῖοι δὲ ἐν λιβύῃ κατὰ ἄμμωνα. χυλὸς δὲν δένδρου νάρθηκος δὲ. Διῶμιν δὲ ἔχει μαλακτικὴν, ἐπισπαστικὴν, θερμαντικὴν, διαφορητικὴν σκληρωμάτων· τὴν καὶ θυμάτων κοιλίαν τὴν ὥσπερ ποτὴν· καὶ ἐμβρυα κατὰ σπλῆνα τήκει μετ' ὅξους < ἢ ποτὴν καὶ ἀφ' ὧν καὶ ἰσχυρὰ δὴ γήματα παραγίγνται· ἐοικὸς δὲ καὶ ἀδματικοῖς, ὀρθοπνοϊκοῖς, ἐπληκτικοῖς, καὶ τοῖς ὑγασίαν ἐν θώρακι ἔχουσιν, ἐκλειχόμενον μετὰ μάστιος, ἢ πλισυίνης ῥοφούμενον χυλῷ· ἀγὲι δὲ καὶ οὖρα αἵματὸς δὴ σιμῇ καὶ δὲ καὶ τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς λευκάματα· καὶ τσαχυτῆτας βλεφάρων τήκει. λειωδὲν δὲ ὡς ὅξει καὶ ἐπιτετὸν, παύει τὰς περὶ σπλῆνα καὶ ἥπαρ σκληρίας· λυεῖ καὶ τὰς περὶ τὰ ἀφ' ὧν πόρος

μῦ

καὶ μέλιτος καὶ ταπλανόμυρον, ἢ
καὶ ποίαν μυρρίνην πείει καὶ περὶ κό-
ποις καὶ ἰσχυράς συγχύόμενον,
μυρρίνην ὅξει καὶ νίτρο καὶ κυπρίνῳ ἐ-
λαίῳ ἀντὶ ἀκόπου.

5 Περὶ σαρκόκολλας.

Κεφ. 5^θ.

Η δὲ σαρκόκολλα ἐστὶ δάκρυον
δένδρου θυμαρόμυρον ἐν περσίδι,
ἔοικος κλισίῳ τῷ λεπτῷ, ὑπόκιρ-
ρον, ἐμπικρον τῇ γούσει. Δυνά-
20 μιν δὲ ἔχει κολλῶντικὴν τραυμά-
των καὶ ἐρεκτικὴν τῶν ἐν ὀφθαλ-
μοῖς ῥευμάτων· μίγνεται δὲ καὶ
ἐμπλαστῶς. ὁλοῦται δὲ κόμ-
μας ἀντὶ μίγνυμένου.

Περὶ Γλαυκίου. Κεφ. 6^ο.

15 Γλαύκιον χυλὸς ὅστις βοτάνης κα-
τὰ ἱεράπολιν τῆς συρίας θυμαρόμυ-
νης, ἔοικε δὲ αὐτῆς τὰ φύλλα τῆς
κερατύπιδος μύκανος, λεπτερότε-
ρα δὲ καὶ χαμαίζηλα, καὶ βαρύτε-
ρα καὶ πυκνότερα ἐν τῇ γούσει· χυ-
20 λὸν δὲ ἔχει πολλὰ κροκίζοντα.
πάντες τὰ φύλλα βάλλοντες οἱ
ἐπιχέουσι εἰς χύτραν, θερμαίνου-
σιν ἐν κλισίῳ ἡμιφύρῳ ἄρχη-
μαρασμοῦ, ὅσα ἐκκόψαντες ἐν-
δολεῖται τὸν χυλὸν· ἐστὶ δὲ ἡ χυλὴ
25 σις αὐτῆς περὶ τὰ ὀφθαλμικά, ἐν
ἀρχῇ ψυκτικοῦ ὄντος.

Περὶ Κόλλης. Κεφ. 6^α.

Κόλλα ἢν ἐνιοὶ ξυλοκόλλαν κα-
λεῖσιν ἢ ταυροκόλλαν, καλλιῆς ἐ-
στὶν ἢ ῥοδιανή, ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν
συνε-
συνε-

cum melle aut cum pice illi-
tum. lacsitudines, & coxendi-
cum dolores eo perungi vtile
est, cum nitro, & cyprino o-
leo, vice acopi.

Sarcocolla.

Cap. XCIX.

Sarcocolla, lachrima est ar-
boris in Perside nascentis, pol-
lini thuris similis, rufa, gustu a-
mara. Vulnere glutinat, oculo-
rum fluxiones inhibet: em-
plastris inferitur. Adul-
teratur admisto
gummi.

Glaucium. Cap. C.

Glaucium, succus est herbæ
quæ ad Hierapolim Syriæ na-
scitur, foliis ferè corniculatis pa-
paueris, pinguioribus tamen,
in terram sparsis, odoris te-
tri, gustus amari: tota croceo
succo madet. Folia in olla fi-
ctili semifrigidis clibanis cal-
faciunt indigenæ, vsque dum
flaccescant, deinde contusis
succum expriment: cuius est
vtilis ad oculorum medicamen-
ta, vtpote cum inter initia re-
frigeret.

Glutinum. Cap. CI.

GLVTINVM, quod xy-
locollan, alij taurocollā vocāt,
præstantissimum Rhodiaceum,
quod